

Az Istent dicsőítő
SZÍV
Krisztus lakhelye

IFJÚSÁGI IMAHÉT

2007. március 17–24.

IMPRESSZUM

Kiadja:
a Hetednap Adventista Egyház
Magyar Uniója
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Tel.: (06-28) 547-360
Fax: (06-28) 452-229

Felelős kiadó:
Dr. Szilvási András

Felelős szerkesztő:
Ósz-Farkas Ernő

A mű eredeti címe:
*A heart that worships God is the
very dwelling place of Christ*

Eredeti kiadás:
General Conference of Seventh-day
Adventists, Youth Department,
2006

Fordította:
Hegyes Horváth Csilla

Lektorálta:
Csabai Tamás

Tördelés, korrektúra:
Kiss Virág

Nyomdai munkák:
Print 2000 Nyomda Kft.
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.

Felelős vezető:
Kovács András
ügyvezető igazgató

Egy találkozó, és az oda vezető út

A diákok egyik, a rendszeres ismétlődés miatt rutinszerűvé váló szokása az iskolába járás – a krónikus iskolakerülők bizonyára nem olvassák ezt az írást ☺. Ha mélyen elgondolkodunk suliba menet, egyszer csak azon vesszük észre magunkat, hogy már majdnem a portásnak ütköztünk. Nem figyeltük, melyik sarkon kellett bekanyarodnunk, nem számoltuk, hány fa mellett haladtunk el, lábunk szinte automatikusan lépdelt. Mégis itt vagyunk a suliban, s ezzel adott a lényeg, azaz a „tudás” megszerzésének a lehetősége. A világ azonban változik. Az iskolát összevonhatják egy másikkal, az utat felújíthatják, mondjuk egy körforgalommal, vagy éppen saját akaratunkból mi váltunk intézményt. Esetleg annyira elkalandoztak gondolataink, hogy rutin ide vagy oda, eltévedtünk. Mi van akkor, ha nem találunk oda a „lényeghez”?

Fel lehet tenni a kérdést: Miért kell az istentisztelettel foglalkozni? Miért kell átgondolni, mire jó a zene, a hálaadás stb.? Miért kell ebben a témakörben fiataljainknak az egész világon gondolkodni, elmélkedni, imádkozni? A válasz az előbbi példa képeit használva a következő: a keresztény életútján is sok minden zajlik rutinszerűen. Mi történik akkor, ha egy változó világban nem elég a rutin? Ha a lelki körforgalomban nem tudjuk eldönteni, merre tovább. Nem csak egy újdonsült diáknak kell elmondani, hol van az iskola! Az élet változásaiban az Istent kereső fiatalnak sem árt átgondolni, hogyan lehet a „Lényeg”-re rátalálni.

Természetesen Istennél többet találunk, mint pusztán a példában említett tudást, Istennél maga az Élet lelhető fel. Isten tisztelete alapvető szükségletünk.

Az istentisztelet maga a csoda. A bűntelen és tökéletes Isten találkozóira hívja teremtményét, akinek nem elsősorban az etikett elsajátítása a feladata, nem a találkozó elemeinek sorrendjét kell bemagolnia, majd azokon végigmennie, hanem lelkileg kell felkészülnie rá.

Az istentisztelet csak akkor valósul meg, ha Isten jelen van. Hogy élhetjük át a semmihez sem hasonlítható élményt, amit jelenléte ad? Egyáltalán hogyan juthatunk jelenlétebe? Pusztán egy rutin követése – ének, ima, prédikáció stb. – elvezethet oda? Maga a rutin nem vezet Hozzá, de az egyes összetevőkben benne rejlik az Istenre találás lehetősége. Az Istenhez vezető úton végig tudunk menni, mint az iskolába vezető úton. Az imaheti anyag arra biztat, inkább tudatosan járjunk ezen az úton, mint rutinszerűen. Kíváncsi vagyok, hogy legyen áldás minden imacsoportnak, minden olvasónak és minden istentiszteletre igyekvő fiatalnak (és természetesen idősnek is) a naponkénti elmélkedés e tematikus formája.

40. zsoltár: „...Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat
...Akkor azt mondtam: Ímé jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, ...”

Horváth Péter

az Ifjúsági Munkacsoport vezetője

Hálás szívek

ÍRTA: Troy Fitzgerald

BIBLIASZÖVEG

„Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.

Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.”

(2Kor 4:15–16)

— **D**rága Jézus – kezdte imáját a kis Austin. – Köszönöm neked az ételt! – A barátok és a családtagok lehajtott fejjel álltak az asztal körül, amikor Austin belekezdett a hálaimába. Austin azonban sokkal több dologért volt hálás, nem csak az ételért az asztalon.

Így hát folytatta: – Köszönöm anyát és apát, Shawnt és Jordant, a cicát és az aranyhalat, Smiley-t, a kutyámat, az iskolát, a fákat, a kenyeret, a gyümölcsöt, köszönöm a gyepet, amin szaladgálhatok, és a játékokat a szobámban.

Amikor a jelenlévők már azt gondolták, hogy itt be fogja fejezni az imát, Austin vett egy mély lélegzetet, mintha a víz alá akarna bukni, és folytatta: – Köszönöm az ágyamat és a paplanomat és Mike-ot és Jézust és a madarakat a fán és a villát és a tejet...

Valaki a jelenlévők közül később bevallotta, hogy figyelte Austint az ima közben, és észrevette, hogy a szeme nem volt csukva, hanem végignézett mindent a házban, kipillantott az ablakon, hogy van-e még valami, amit megköszönhet Istennek. Amit meglátott, azért azonnal hálát adott. Bár ő maga és a vendégek is éhesek voltak, magával ragadta a lelkesedés, hogy hálát adjon Istennek. Talán mi, hívő emberek is jól tennénk, ha követnénk Austin példáját, és magával ragadna a lelkesedés, hogy mindent megköszönjünk Atyánknak. Minél több mindenért mondunk köszönetet Istennek, annál inkább felismerjük, milyen sok mindenért tartozunk Neki hálával.

Tekintet nélkül arra, milyen a napunk, mennyire vagyunk feszültek vagy kimerültek, legáhítatosabb perceinket akkor éljük át, amikor hálás szívvel mondunk köszönetet Istenünknek. A hálás szív olyan, mint az örökzöld fa: hóesésben, süvöltő szélben vagy szakadó esőben sem hullat el egyetlen levelet sem. Az örökzöld minden évszakban ugyanolyan marad: zöld. Milyen lenne az életünk, ha olyan hívő keresztényekkel lennénk körbevéve, akik mindig hálásak a jó Istennek, bármilyenek is a körülményeik? Képzelnünk el egy olyan gyülekezetet, ahol mindenki szívesen fejezi ki halálját!

Pál arra emlékezteti a „szorongatott”, „kétségbeesett”, „üldözött” és „letipott” egyházat, hogy a hálaadás az örömteli lelkületet táplálja bennük, ami egyik emberről a másikra terjedhet. Pál könyörög a gyülekezetnek, hogy összpontosítson Isten megtartó kegyelmére, és akkor bővelkedni fog a hálaadásban. *„Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra”* (2Kor 4:15–16). A gyülekezet, amelynek Pál ezt a levelet írja, rengeteg próbát állt ki, olyan sokat, amennyi hétköznapi esetben azonnal kioltotta volna egy hívő közösség örömet. Pál arra szólítja fel őket, hogy emeljék fel tekintetüket magasra, adjanak hálát Istennek, és vegyék el az áldásokat, amelyek túlmutatnak körülményeiken.

Jézus egy alkalommal Júdea és Samária határán járt. *„Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, és kiáltozva kérték: »Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!« Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: »Menjete el, mutassátok meg magatokat a papoknak.« És amíg odaértek, megtisztultak. Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és*

fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Jézus ekkor így szólt: »Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?«” (Lk 17:12–18).

Fontos megfigyelnünk, hogy mind a tíz leprás segítségért kiáltott Jézushoz. A pogány vidék határán ez a különböző származású emberekkel álló számkivetett csoport utolérte Jézust, és kérelték Őt, hogy gyógyítsa meg őket. Jézus válaszolt kérésükre, meggyógyította őket, majd távoztak. A bibliai elbeszélés azonban így folytatódik: *„Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent.”*

A másik fontos mozzanat a történetben az, hogy csak egy leprás „látta”, hogy meggyógyult. Biztosan a többieknek sem került el a figyelmét a csodálatos tény, hogy a lepra eltűnt testükről. Ezt észre kellett venniük. A történetben használt szó többet jelent annál, mint hogy észrevett valamit: azt jelenti, hogy ő felfogta. A szó azt sugallja, hogy csak egy leprás jutott túl azon, hogy meglátta: ő felfogta a csoda jelentőségét. Amikor ez a gyógyult beteg megértette, mi történt valójában, szíve hálával telt meg. A másik kilenc is észrevette, mi történt, de nem álltak meg, hogy elmélkedjenek a csodán. Egyetlen leprás tér vissza személyesen, és mond köszönetet hangos szóval, egyértelműen Gyógyítójának. A nagy kérdés, amelyet Jézus feltett, a következő volt: *„Hol van a többi kilenc?”*

Ellen White a *Jézus élete* című könyvében kijelenti: *„A menny minden kincsét odaadta az ember megmentéséért, aki mégsem törődik Isten nagy szeretetével. Hálálanságával bezárja szívét az Úr kegyelme előtt.”* (348. oldal). A Megváltó ma talán ugyanezt a kérdést teszi fel nekünk is. Hol vannak az Őt tisztelő? Hol vannak az embe-

rek, akik szívükben túlcsoorduló hálával jönnek Őhozzá? Hol vannak azok, akiket annyira megérintett Istennek a Golgotán megnyilvánuló kegyelme, hogy úgy érzik: ez az egyetlen téma, amiről beszélni érdemes? Hol vannak azok az életek, amelyeket megváltoztatott az evangélium igazsága? Hol vannak Isten gyermekei, akik csak amiatt panaszkodnak, hogy nem találhatnak szavakat annak kifejezésére, mennyire szeretik Istent azért, amit értük tett? Ha átgondolod, mi mindenért rajonganak az emberek, vajon a hálaadás is ezek közé sorolod? George Meredith mondja: *„A hálaadás a szív memóriája.”* Fontoljuk meg, milyen könnyű elfeledkezni arról, amit Isten tett értünk, vagy egyszerűen végigrohanni a napon anélkül, hogy rácsodálkoznánk Isten áldásaira – éppen úgy, mint a kilenc leprás Lukács evangéliumában.

A hálaadásban leginkább az a lényeges, hogy átgondoljuk, mit tett Isten – és nem a szavak. A hálás szívnek ritkán van szüksége szavakra. Világos ez abból a történetből is, amely szerint egy egész diákcsoport fogott össze annak érdekében, hogy kifizessék egyik társuk repülőjegyét, amellyel hazautazhat apjához, aki rákban haldoklott. Az apa nem fogadta be Krisztust szívébe, és alig akarta megengedni a lányának, hogy továbbtanuljon. Amikor a diákok átadták a lánynak a repülőjegyet, ő csak bámulta az ajándékot, és álmélkodott osztálytársai kedvességén. Ott, barátai gyűrűjében annyira betöltötte a hála, hogy azt sem tudta kimondani: *„Köszönöm.”* Próbálta megformálni a szavakat, de képtelen volt kifejezni szíve érzéseit. Csak szívéhez szorította a borítékot, és könnyben úszó szemét társaira emelte. Mindenki megértette az üzenetet.

Hátalt szívünk akkor lehet, ha tudatosan megállunk, hogy átgondoljuk a dolgokat. Egyszerűen nincs más módja: meg kell állnunk

és elmélkedni azon, hogyan áldotta meg Isten az életünket. Úgy lehetünk Isten hálás tisztelői, ha meglátjuk a kicsiny dolgokban az Ő nagy kegyelmét. A szombat szó is azt jelenti: szünet, nyugalom. Talán ezért parancsolja Isten azt, hogy tüntessük ki a vele való kapcsolatunkat azzal, hogy minden héten egyszer rendszeresen megállunk, és megemlékezünk arról, hogy kihez tartozunk, és mi mindent tett Ő velünk. Egy idős angol prédikátor, John Henry Jowett szerint: „Hálás lelkiület nélkül minden erény csak bénán sántikál a lelki úton.” Tekints vissza lelki utad azon perceire, amikor csak sántikáltál! Vajon akkor betöltötte szívedet az Isten tettei iránt érzett hála? Austin egyszerűen kinyitotta a szemét, és hálát adott a kicsiny dolgokért. A leprás megállt, és eltöprengett a megnyert ajándék mérhetetlen voltán. Nyilvánvaló átalakuláson megyünk át, ha szemügyre vesszük azokat a hatalmas kegyelmi ajándékokat, amelyeket Isten olyan bőkezűen nyújtott nekünk!

Egészséges szokás, ha számon tartjuk mindazt, amiért hálásak vagyunk. Jézus – amikor ötezer embert kellett megvendégelnie – fejet hajtott és hálát adott (Mt 15:36). Kivált, amikor az emberek sok terhet helyeztek vállára, vagy a szolgálat feladatai neheznek bizonyultak, Krisztus mindig a csendességet kereste, és tanítványaival együtt áhítattal egybekötött pihenőt tartott. A négy evangélium többször följegyzi, hogy Krisztus elvonult egy csendes helyre, mert a csendben győzte le az élet nyomasztó terheit.

Pál is példát adott a hálaadásra, amikor köszönetet mondott az ételért (ApCsel 27:35). Pál a keresztyének hitéért is hálás volt (Róm 1:8). Köszönetet mondott Istennek azokért, akik megtértek (IKor 1:4), valamint az anyagi támogatásért, amelyet más keresztyénektől kapott (2Kor 1:11). Pál hálás volt Istennek azért, hogy a filippibeli gyülekezetben munkatársakra lelt (Fil 1:3–5),

és azért, hogy a thesszalonikabeliek olyan nyitottak voltak az Ige előtt (IThess 2:13). Pál egész imaélete az Isten iránti hála köré összpontosult, hisz Ő oly csodálatosan munkálkodott a gyülekezeti tagok életében: „*Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben*” (Ef 1:15–16).

A hálás szív olyannyira túlsorodul, hogy nincs hely benne a csüggedés számára. V. Norskov Olsen, a Loma Linda Egyetem korábbi elnöke, felidézi egy legendát arról az emberről, aki betévedt a csűrbe, ahol Sátán az emberi szívekbe elvetendő magokat tárolta. A legtöbb a csüggedés magvaiból volt, ami szinte bárhol kisarjadzik. Amikor hősünk megkérdezte Sától, van-e olyan hely, ahol nem kel ki a csüggedés magva, ezt a választ kapta: „Az egyetlen hely, ahol a csüggedés magva nem kel ki: a hálás ember szíve!” Bár ez csupán egy példázat, mégis nagy igazságot mond el a hálás szív természetéről.

Mi történik az emberekkel, amikor arra fordítják energiájukat, hogy hálát adjanak Istennek? Ellen White megjegyzése: „Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát frissen tartjuk emlékezetünkben. Így erősödik a hit, egyre többet kér és kap. Több bátorítás rejlik a legkisebb áldásban, melyet mi magunk kapunk Istentől, mint megannyi beszámolóban, amit mások hitéről és tapasztalatairól összeolvastunk.” (*Jézus élete*, 287. oldal). Próbáld ki! Köszönyt mond Istennek egy személyt, aki sokat jelentett neked az életedben! Vedd számba, milyen különleges úton-módon volt áldás számodra egy másik testvéred! Talán sok minden van, ami elcsüggeszt ma, de ha az áldásokra összpontosítasz, az segít rendbe hozni látásmódodat. Nehéz önmagaddal foglalkozni, miközben azon tűnődsz, mennyi áldást nyújt neked Isten mások által. Az önzés egyszer

rűn nem illik a hálaadás perceihez. Amikor Isten gyermekének szívét a hálaadás tölti be, ott nincs helye az önzésnek.

Miért esik sokszor annyira nehezünkre, hogy hálásak legyünk? Sokan úgy gondolják, a nehézségek miatt nehéz Istent hálás szívvel szolgálni, de a történelem azt mutatja, hogy ennek éppen az ellenkezője igaz. Néha, amikor minden jól megy, belemerülünk a pillanatba, örülünk a jó szerencsének, és elfeledkezünk az áldások Forrásáról. A próbák és a szükség idején is jó az Isten, és akkor is Ő a mi Istenünk! Matthew Henry, akit egyszer kirabolt egy tolvajbanda, a következőképpen reagált az esetre: „Hadd adjak hálát – először is azért, mert korábban sosem raboltak ki; másodszor azért, mert csak a pénztárcámat vették el, az életemet viszont megkímélték; harmadszor azért, mert bár minden pénzemet elvitték, az nem volt túl sok; negyedszer pedig azért, mert engem raboltak ki, és nem én raboltam ki másokat. Isten olyan jó hozzám!”

Néha semmi értelmét nem látjuk, hogy hálát adjunk a próbáért, amiben éppen benne vagyunk. Az egyik ok, amiért hálásnak kellene lennünk minden élethelyzetben, az, hogy tudjuk: Isten jó, bármit is hozzon a jövő. Ezért harcaink között is hálát adhatunk Istennek, és fenntartás nélkül rábízhatjuk az életünket. Figyeljük meg, hogyan fordult diadalra az, amit egyébként tragédiának tartottak:

Dél-Alabamában, Coffee megyében található egy Enterprise nevű város, ahol egy emlékművet emeltek a gabonaszizsik tiszteletére. 1895-ben ugyanis a szizsik kezdte felemészteni a megye legfőbb gabonanövényét, a gyapotot. A farmereknek váltaniuk kellett, ha továbbra is meg akartak élni: 1919-re a megye földmogyoró-termése sokszorosa volt a gyapot korábbi termésűcsúcsának. Az emlékmű felirata így szól: „Enterprise polgárai mély tisztelettel emelik ezt

az emlékművet a gabonazsizsik emlékének, és a munkának, amit a jólét előfutáraként végzett.”

Corrie ten Boom így vall a hálaadás fontosságáról a *The Hiding Place* [A biztos oltalom] című könyben:

„Őt és testvérét, Betsyt, most vitték át a legrosszabb német börtöntáborba, Ravensbrückbe. Amikor beléptek a barakkokba, azt látták, hogy azok hihetetlenül zsúfoltak, és tele vannak legyekkel.

Azon a reggelen a Thesszalonikai levélből olvastak ígét, amely arra hívta fel a figyelmüket, hogy mindenkor örüljenek, szüntelen imádkozzanak, és minden körülmények között hálát adjanak. Betsy azt mondta Corrie-nak, hogy itt tartsanak szünetet, és köszönjék meg új lakóhelyük minden szegletét. Corrie először határozottan visszautasította ezt, Betsy viszont kitartott, így Corrie végül engedett a kérésnek. A táborban töltött hónapok során meglepődve tapaszt-

talták, milyen nyugodtan tudnak bibliaórát és ima-összejöveteleket tartani anélkül, hogy az örök megzavarnák őket. Csak jóval később jöttek rá arra, hogy az örök a sok légy miatt nem léptek be a barakkokba” (Michael Green, *Illustration for Biblical Preaching*).

*Azon a reggelen
a Thesszalonikai levélből
olvastak ígét, amely arra
hívta fel a figyelmüket,
hogy mindenkor örüljenek,
szüntelen imádkozzanak,
és minden körülmények
között hálát adjanak.*

Hálát tudsz-e adni Istennek a fájdalomért, amit érzel, hiszen az emlékeztet arra, hogy Istentől függsz?

Hálát tudsz-e adni Istennek a kis dolgokért, mint például a hálakért, a virágokért és a jó barátokért, hisz ők Isten ajándékai számodra? Mi mint gyülekezet fel tudjuk-e emelni szívünket hálaadásban a nap minden percében azért, mert valahol a világon éppen most adta át valaki a szívét Istennek, és lett a világszéles család tagja? Ha az egész menny ujjong egy megtérő bűnösön, akkor a mi szívünk is túlsordulhat az örömtől, még ha el is megy az áram, vagy elfogy a pénz. ■

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

107. zsoltár

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Ha átgondolod a felhívást, hogy legyen hálás a szívünk, milyen dolgok jutnak eszedbe, amiért hálás lehetsz? Melyek azok a dolgok, amikért nagyon nehéz hálát adni?

○ GONDOLKODJUNK!

Fejtsd ki, miért igaz a következő kijelentés: „A hálátlanság bezárja szívünket Isten kegyelme előtt.”

○ BESZÉLGESSÜNK!

Hogyan indít a hála még több hálaadásra? Igaz-e ugyanez az elégedetlenséggel kapcsolatban is? Milyen szempontból?

Mikor a legnehezebb hálát adni – amikor jól mennek a dolgok, vagy amikor kész küzdelem az élet? Indokold válaszodat!

Ismersz-e valakit, aki hálát tudott adni a nehéz körülmények között is?

Az ő hálás szíve hálára indított-e téged is?

A Szentírásból melyik történet vagy személy példázza leginkább azt, hogyan lehet hálás szívvel szolgálni?

○ FELADAT

Fogalmazd meg hét dolgot, amiért leginkább hálás vagy Istennek, és a hét minden napján köszönj meg egyet ezek közül Nekik!

Imádattal teljes hálaadás

ÍRTA: Daniel Bennett

BIBLIASZÖVEG

„Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld!

Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdessétek napról napra az ő szabadítását.

Beszélgétek a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgoit!”

(Zsolt 96:1-3)

A disszonáns hang eleinte nagyon idegesítően hatott – mintha valaki szándékosan gúnyolni akarta volna az üzenetet azzal, hogy teljesen hamisan énekel. Feltűnés nélkül hátrafordultam, hogy lássam, ki adja ki ezt a szörnyű hangot. Egy másodperc elég volt, s már ki is derítettem a bátran kiénekelte fals hangok forrását: a gyülekezeti közösség közepén állt egy fiatal hölgy, aki teli torokból énekelte a jól ismert éneket. Valóban jól ismert ének volt – legalábbis az összes többi jelenlévő számára – az ifjú hölgy nyilvánvalóan nem tudott jól énekelni. De azért énekelte. Szeme mosolygott, ajka ügyetlenül formálta az ének szavait. Közben olyan hangot adott ki, ami szinte kibírhatatlan volt. Ám nemsokára észrevettem, hogy miközben teljes erejéből énekel, kezével kecsesen mutatja az ének szavait – vélhetően a jelnyelvet használta. „Áldjuk, áldjuk, Jézust, a drága Megváltót...” A hölgy süket volt. És bár nem hallotta saját énekhangját, biztos akart lenni abban, hogy őt mindenki hallja.

Istennek felajánlott éneke oltahatatlan szenvedéllyel hangzott fel. A hamis hangok zeneileg is értelmet nyertek számomra, amikor láttam, milyen hódolattal teljes ar kifejezéssel énekli azokat. Egész lelke benne volt abban, ahogy énekelt, és ezt senki sem vehette el tőle. Egyértelmű volt, hogy ha nem is hallhatja sem a saját, sem mások hangját, mégis érzékeli az ajkáról felhangzó dicsőítést. Istennek ez a félelem nélküli dicsőítése megváltoztatta az istentiszteletről alkotott fogalmamat: a falsul énekelt hangok is hódolattal telten dicsőítették az Urat. Ezt lehetett látni a hölgy arcán, és ezt lehetett kihallani hamis hangjában – a tökéletes, Istent dicsőítő énekben. Ő valóban tisztelte az Istent.

Ez el kell, hogy gondolkodtasson bennünket: mi lenne, ha minden éneket ugyanilyen szenvedéllyel énekelnék Istennek? Milyen csodálatos dicsőítés lenne az? Képzeliük el, hogy egy seregnyi ember énekli teljes erejéből: „Mily nagy vagy Te?” Ki törődne azzal, hogy ha valaki – abbéli igyekezetében, hogy Isten iránti őszinte szeretetét kifejezze – elvétene egy hangot? Dávidot a minden kötöttségtől mentes, önzetlen lelkesedés indította arra, hogy táncsal és szeretelen hódolattal dicsőítse Istent. A történet olvasható Krónikák első könyve 15–16. fejezetében és Sámuel második könyve 6. fejezetében is. Dávid visszahozatja Isten frigyládját Jeruzsálembe, és ez az esemény oly nagy örömmel és Isten iránti hálával tölti el, hogy „teljes erejéből táncol vala az Úr előtt” (2Sám 6:14). Dávid rendelkezik a felől, hogy milyen zenét játsszanak a zenészek, amely végigzeng az egész városon – mintegy ajándékként Istennek azért, hogy visszahozta dicsőségét Jeruzsálembe.

„[Dávid] az éneket az istentisztelet állandó alkotórésztévé tette. Zsoltárokat írt nemcsak a szolgálatukat végző papok, hanem a nép számára is, akik az évenkénti ünne-

pek alkalmával megjelentek a nemzeti oltár előtt” (*Pátriárkák és próféták*, 660. oldal).

A Bibliában az istentiszteletnek két alapvető jellemzője van: 1) aki Istent tiszteli, az tudatában van annak, hogy kicsoda Isten, és mit tett Ő; 2) valamint illendően válaszol erre a felismerésre. A válasz lehet harsogó trombitaszó vagy kórus, de lehet Isten kegyelmes és igazságos tetteinek meggyőző hirdetése. Akik Istent tisztelik, elmerülhetnek csendes elmélkedésben,

Az istentisztelet azt jelenti, hogy ismerjük Istent, és illendő módon válaszolunk az Ő jóságára.

de kiálthatják teljes erejükből is Isten nevét. Elmondhatják Isten gondviselésének egy-egy megtapasztalását, de táncolhatnak is örömben, ahogy Dávid tette sok évszázaddal ezelőtt. Az istentisztelet azt jelenti, hogy ismerjük Istent, és illendő módon válaszolunk az Ő jóságára.

A zavaró tényező az lehet, hogy az istentisztelet minden formáját lehet gyakorolni formálisan, annak tudatosítása nélkül, hogy kicsoda Isten valójában. Az is igaz, hogy talán némelyek tudatában vannak Isten kegyelmének és dicsőségének, mégsem adnak vissza ajándékképpen semmit Istennek: sem egy éneket, sem egy imát, sem egy boldog „ámen”-t. Dávid mindnyájunk szívére helyezi: „Vigan énekelj az Úrnak te egész föld! Szolgáljatok az Úrnak örövendezéssel; menjetelek eléje vígassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő lelkőinek juhait vagyunk. Menjetelek be az ő kapuin háláadással, tornácaiba dicséretekkkel; adjatok hálákat neki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr,

örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége!” (100. zsoltár).

Figyeljük meg, hogy mindkét jellemző ott van Dávid énekében: tudja, hogy az Úr az Isten, és mi hozzá tartozunk (felismerés), majd pedig hálát, dicsőséget ad Neki (válaszadás).

Ha megértjük, kicsoda Isten, akkor tudni fogjuk, hogyan válaszoljunk Neki. Willie megtudott valamit édesapjáról, ami megváltoztatta gondolkodását és hozzá való viszonyulását. Willie szerette apját, hiszen jó humorú, játékos, okos és segítőkész volt, de a kis Willie-nek fogalma sem volt arról, hogy édesapja háborús hős. „Egyik nap, amikor Willie ott ült helyén, az osztályterem negyedik padsorában, a tanár bejelentett egy különleges vendéget, aki megoszt velük néhány gondolatot a közelgő »Veteránok Napja« elnevezésű ünnepéről. Willie szíve megremegett, amikor meglátta édesapját, amint – tetőtől talpig katonaruhában – belép az osztályterembe. Édesapja rámosolygott, miközben a tanár kitüntetett háborús hősként mutatta be a gyerekeknek. A tanár ecsetelte, milyen bátran viselkedett Willie édesapja a golyózáporban. A kisfiú életében először hallott édesapjának erről a – számára ismeretlen – oldaláról. Titokban csak úgy dagadt a büszkeségtől, amikor mindenki megjegyezte, milyen klassz lehet, ha valakinek ilyen apukája van.” (*Christwise, Leaders Guide*, 44. oldal).

Az istentisztelet akkor lehet valóban teljes, ha tisztában vagyunk azzal, ki nekünk Isten, és megtaláljuk annak módját, hogy kimutassuk iránta szeretetünket és tiszteletünket. Minél inkább megismerjük Atyánkat az istentiszteletben, annál többet fogunk felfedezni arról, hogy kicsoda Ő. Ahogy Willie fokozatosan egyre többet tudott meg papjáról, mi is egyre többet és többet tudunk meg Istenről, miközben kifejezzük iránta hódolatunkat. Ez a dinamika egyértelműen

kitűnik Dávid tapasztalatából is. Figyeljük meg egy másik zsoltárban, hogyan fejezi ki – már-már szertelenül – Isten iránti dicséretét azért, amit már tud róla, és mennyire vágyik arra, hogy még többet tudjon:

„Mutasd meg nekem a te útadat, hogy járhassak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből, és dicsőíttem a te nevedet örökké! Mert nagy én rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a mélységes pokolból” (Zsolt 86:11–13).

Ebben a zsoltárban az elme, a szív és az ember egész élete részt vesz Isten dicsőítésében. Az emberi tapasztalat e három vetülete mélyebb teszi az istentisztelet jelentését.

Pál apostol így sürget: *„Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarat”* (Róm 12:1–2).

Nagyon fontos, hogy gondolataink arra irányuljanak, hogy kicsoda Isten és mit tett Ő. A Pál által óhajtott átfarmálódás a római gyülekezetben a gondolkodásmód átalakulásával mehet végbe. Az intelligens elme nem egyenlő az átalakult elmével. Az okos emberek nem mindig elég bölcssek ahhoz, hogy tudják, kicsoda Isten, és mit tett Ő. Egyszer Malawiban láttam egy feliratot egy iskola falán, mely így szólt: „A tudás: hatalom.” Teljesen egyet tudok érteni az üzenet lényegével, de valójában a tudás üres vagy veszélyes is lehet, ha nem helyes módon alkalmazzák. Az alábbi megfogalmazás talán alkalmasabb lenne: „A bölcsesség: hatalom.”

Vegyük példának Ulrich Zwinglit, akinek igen éles elméje volt a teológiai kérdésekhez. De ez is ré-

sze volt az ő lelki gondjának: Isten-nel való tapasztalata a tudáson alapult, és az elméleti tudás nem kapcsolódott gyakorlati életéhez. Bár jól ismert reformátor volt, mégis szeretőt tartott, s még csak nem is gondolt arra, hogy ez erkölcstelen. Istentisztelete csak egy eszme volt elméjében, amit még nem alakított át Isten kegyelme. Egyszer azonban eljött az a pont az életében, amikor elméleti tudása mélyen a szívébe hatolt, és megtért emberré lett, aminek eredményeképpen felvirágzott igehirdetői munkája. Elméje még élesebb és hatékonyabb lett, hiszen megérintette szívbeli tapasztalata, és ennek következtében átalakult, megújult.

Bár egyesek két külön testrésznek tartják a fejet és a szívet, de amikor az elmére utalunk, akkor az intellektusra, a logikára, az észérvekre gondolunk. Amikor pedig a szívet említjük, akkor ezen álta-

dőrnek fegyvere és hatalma volt. Ám minél többet megértettem tapasztalataiból, annál kevésbé voltam gyanakvó, és annál inkább csodáltam őt. Ez a fej és a szív közös munkája.

Sajnos, ha az istentiszteletről van szó, nehéz felmérni, hogy az ember olyankor vajon megtért szívvel énekel, imádkozik vagy szól-e. Isten azt mondja Ésaías prófétán keresztül: *„Mivel e nép szájjal közelget hozzám, és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi parancsolat lón”* (Ésa 29:13).

Ez ellentétben áll azzal az ígérettel, amit Izraelnek adott az Isten: *„És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek, mint azé, aki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel kőszálához”* (Ésa 30:29). Bár nehéz az emberek szívében olvasni, ám

Kész vagy-e arra, hogy ezen a héten másként dicsőítsd az Urat, mint ahogy szoktad? Igyekszel-e szem előtt tartani, hogy kicsoda Isten és mit tett Ő érted? Eredményez-e ez valamilyen változást istentiszteletedben?

lában az érzelmeket, az ösztönös megérzéseket értjük. A valóságban azonban a fej és a szív együtt reagálnak, éppen úgy, ahogyan egy ékszíj mozdul az ellentétes húzóerők hatására. A fej üzenetet küld a szívnek, a szív pedig a fejnek.

Régebben igen gyanakvó voltam a rendőrökkel szemben a fegyverek és az általuk képviselt hatalom miatt. Aztán egy nap bejött egy rendőr az iskolába, és elmondta, miért is lett ő rendőr. Mesélt arról, hogyan mentett meg embereket, hogyan védett meg ártatlanokat a részeg sofőröktől. Alapvető információim helytállóak voltak. A ren-

életük és tetteik ékesen beszélnek szívük indítékairól.

Dávid így fohászkodik: *„Mutasd meg nekem a te útadat, hogy járhaszak a te igazságodban”* (Zsolt 86:11) – így fejezi ki elkötelezettségét, hogy nemcsak fejével és szívével, de egész életével akarja dicsérni Istent. Dávid zenéjében és életében nyilvánvaló, hogy olyan életet szeretne élni, amelynek minden napján az Urat dicséri. Zsolt 34:1-ben ezt ígéri: *„Áldom az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon van!”*

Pál arra figyelmeztet, hogy *„akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicső-*

ségére míveljetelek” (1Kor 10:31). Ismersz valakit, akiről tudod, hogy hálás életet él? Kész vagy-e arra, hogy ezen a héten másként dicsőítsd az Urat, mint ahogy szoktad? Igyekszel-e szem előtt tartani, hogy kicsoda Isten és mit tett Ő érted? Eredményez-e ez valamilyen változást istentiszteletedben?

Nyilvánvaló, hogy soha nem fogjuk teljesen elsajátítani az istentisztelet gyakorlatát. Ha valami dinamikus, ha valami mozgásban van, akkor az az Istennek kijáró tiszteltetésünk kinyilvánításának módja. Minden egyes új személlyel egy újfajta istentisztelet érkezik, abban az értelemben, hogy mindenki saját, személyes ajándékát hozza el Istennek. Ha életünk nem egy élő áldozat, akkor hetenkénti imánk, énekünk vagy adományunk

egyáltalán nem istentisztelet – hanem valami egészen más. Bár az istentisztelet egész életünkre kiterjed, Isten iránti hódolatunk külső formáságokban nyilvánul meg. Sajnos ezek a formák időnként üres vallási szokássá válhatnak ahelyett, hogy eszközök lennének, amelyek által dicsőítjük Istenünket. Amikor a forma már nem kapcsolja össze a hívőt Istennel, akkor hajlamosak vagyunk a formát hibáztatni. A felolvasások túlhaladtak. Az énekek túl megszokottak. Az imák személytelenek. Az istentisztelet lelke és az istentisztelet formája közötti kapcsolat: létfontosságú. ■

TINITÁBOR

2007-ben harmadszor kerül megrendezésre a tinitábor. A tábor nagy hangsúlyt fektet az egymásra épülő áhítatokra, változatos tevékenységekkel, ötletes csoportmunkával „fűszerezve”. A hely adta lehetőségek (vízisportok, csapatjátékok) maximális kihasználásáról kreatív szervezők gondoskodnak.

Várunk minden tinit 14 éves kortól!

Helye: Balatonlelle Advent üdülő

Ideje: július 27–31.

Részvételi díja (tájékoztató jelleg): 11 000 HUF

Téma: **A szeretet himnusza**

További részletes információk:
www.ifiinfo.hu

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

100. zsoltár

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Amikor átgondolod, hogy az istentisztelet valójában azt jelenti, hogy tudatában vagyunk Isten jelenlétének, és válaszolunk neki, akkor hogyan értékeled azt, ami hétről hétre a gyülekezetekben történik?

○ GONDOLKODJUNK!

Fontold meg, milyen szerepe volt a zenének a zsidók istentiszteletében! *Pátriárák és próféták*, 660. oldal: „(Dávid) az éneket az istentisztelet állandó alkotórészévé tette. Zsoltárokat írt nemcsak a szolgálatukat végző papok, hanem a nép számára is, akik az évenkénti ünnepek alkalmával megjelentek a nemzeti oltár előtt.”

Más nemzedékek számára mit jelentett a zene az istentiszteletben? Mi a helyzet a te kortársaidal?

○ BESZÉLGESSÜNK!

Mikor fordult elő életedben, hogy kézzelfoghatóan érezted Isten jelenlétét az istentiszteleten? Az istentisztelet mely részét (imádság, prédikáció, zene, adakozás, közösség) érzed különösen áldásosnak?

Ismerőseid közül ki jön úgy az istentiszteletre, hogy mindig olthatatlan vágy él benne Isten dicsőére iránt? Az ő befolyásuk hogyan formálta a te istentiszteleti élményedet?

○ FELADAT

Mit tehetnél azért, hogy úgy vegyél részt az istentiszteleten, hogy eközben még inkább tudatában vagy Isten jelenlétének?

Az Istent szerető szív

ÍRTA: Amanda Archer

BIBLIASZÖVEG

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.”

(5Móz 6:5)

— **L** elkész testvér, a férjem megcsal engem! – hallotta a dühös szavakat a lelkipásztor, amikor felvette a telefont. – Annyi mindent tettem érte a házasságunk elmúlt éveiben, hogy lehet képes ilyesmire? – A lelkész türelmesen végighallgatta, amint az asszony felsorolta, milyen csodálatos dolgokat éltek át a férjével együtt. Monológját így fejezte be: – El akarok válni! – Mire a lelkész így válaszolt: – Nem, igazából nem akarsz elválni, hiszen akkor egy ügyvédet hívtál volna fel, nem engem. Tehát, mit is akarsz valójában? – Az asszony remegő hangon, halkán válaszolt: – A szívét! Ha a szíve az enyém lenne, a többi már menne magától!

Éreztél-e már hasonlóképpen, mint ez az asszony? Isten már érzett így, és most is így érez. A Biblia nagy része tulajdonképpen arról szól, hogy Isten szeretné magának meghódítani a teljes szívünket. Hóseás könyvében hasonló házasságtörés történetét olvassuk: Hóseás feleségéhez, Gómerhez, és a bevezető történetben szereplő férjhez hasonlóan mi is gyakran megcsaljuk Istent, és más szeretőknek adjuk szívünket. De ahogy Hóseás próféta, úgy Isten is folyton keres bennünket, és megbocsát nekünk. Miért bocsát meg Isten újra és újra – hűtlenségünk ellenére? Isten azért adja nekünk az Ő szívét, mert mások szívét elérni csak a szívünkkel lehetséges, ezt nem lehet semmi mással helyettesíteni. A fájó szívű feleség kizárólag a férje szívét akarta, és Isten is ezt kívánja tőlünk. Hogyan adhatjuk meg Istennek, amit kíván?

Isten állhatatos szeretete soha sem változik, irgalmassága sosem szűnik meg, tehát a gond nálam van. Az én szeretetem folyton ingadozik, irgalmasságom is csupán addig tart, amíg próbára nem tétetik. Hogyan adhatnám ezt a szívet Istennek? Persze, nem szakíthatom ki mellkasomból, hogy szépen becsomagolva átadjam Nekik. Isten-tiszteletem által adhatom át Nekik!

Az istentisztelet szó 250-szer fordul elő a Bibliában, és ezek többsége a hűségről is beszél. Az izraelitákat újra és újra figyelmeztette Isten: ne feledkezzenek meg arról, ki hozta ki őket Egyiptomból, ki adott nekik győzelmet a csatákban, és ki tett oly sok csodát értük. Elmondja nekik, hogy az Ő dicsőségének és közöttük megnyilvánuló jelenlétének fényében nem szabad más isteneket imádniuk. 5Móz 4:1–39 versei elmondják: Isten teremtetten az embert, Ő formálta nemzetté Izraelt, és Ő választotta ki őket kiváltképpen népének.

Kihozta őket az egyiptomi fogságból, és személyesen jelent meg nekik a Sínai-hegyen. Ugyanígy bennünket is Ő teremtett, Ő hozta létre egyházát, elhívott bennünket mint kiválasztott népet. Kihozott minket a bűn rabságából, és személyesen megjelent számunkra az evangéliumokban és Szentlelke által. Mindazok után, amit értünk tett, szeretné, ha egyedül Őt ajándékoznánk meg hűségünkkel és hódolatunkkal. 5Móz 6:4–9 versei így szólnak: „*Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. És ez ígék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívvedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössd azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És írd fel azokat a te házádnak ajtófeleire, és a te kapuidra.*”

A megváltási terv értelmében Isten szüntelen kapcsolatot keres velünk, és megveti a hűtlenséget. Arra a felismerésre vezeti rá Izraelt, hogy Ő az egyetlen, aki méltó a hódolatukra: Ő az egyetlen igaz Isten, aki következetesen teljesítette ígéreteit. Ezek a szakaszok imádatra szólítanak fel bennünket, arra, hogy tudatunkat és egész lényünket töltse be az Ő nagyságának gondolata.

Ő az egyetlen, aki méltó a hódolatukra,

Ő az egyetlen igaz Isten...

Az odaadás, amit Isten megkíván, nem egyoldalú.

Isten azt szeretné, ha mélyen és bensőségesen ismernénk Őt.

Gondoljunk csak egy tizenhárom éves leányra, aki bálványozza az olyan ünnepeket sztárokat, mint Britney Spears vagy Madonna. Utánozni próbálja őket öltözködésben, járásban, beszédében, megtesz bármit, hogy hasonlítson rájuk. Szobájának fala tele van poszterekkel és újságkivágásokkal, amelyeken az imádott sztár látható. Ha lehetséges, elmegy a koncertekre, megnéz minden filmet, amelyben szerepel, és az ifjúsági magazinokban új információk után kutat. Ez az a heves és szenvedélyes odaadás, amiről Isten azt mondja, hogy csak Neki tartsunk fenn.

Mt 19:16–30-ban találkozunk a gazdag ifjúval. A fiatalember azt kérdezi Jézustól, mit kell tennie, hogy üdvözüljön. Hűségesen megtartotta az összes parancsolatot gyermekkorától fogva. Jézus azonban ennél is többet kér. Azt mondja a gazdag ifjúnak: adja el mindenét, a pénzt ajándékozza a szegé-

nyeknek, és legyen az Ő tanítványa. Mk 10:17–25 versei szerint Jézus ránéz a fiatalemberre, és megkedveli őt. Magad elé tudod képzelni a jelenetet? Jézus belenéz az ifjú szemébe, sőt, lelkébe: látja az ott folyó belső harcot. Jézus vágyik rá, hogy az ifjú kapcsolatot keressen vele, de tudja, hogy a fiatalember nem hajlandó letenni mindent az Istennek való szolgálatért. Megtartotta a törvény minden betűjét gyermek-ségétől fogva, de az, hogy nem hajlandó lemondani gazdagságáról és addigi életmódjáról Jézus követéséért, azt bizonyítja, hogy az ő életében a pénz az első. Vagyona a bálványa. Mt 6:19–21, 24 versei így szólnak:

„*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.*

Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. ...Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”

Jézus azt akarja, hogy a gazdag ifjú kövesse és szolgálja Őt. Arra vágyik, hogy a szíve inkább az övé legyen és ne a pénzé.

Az odaadás, amit Isten megkíván, nem egyoldalú. Isten azt szeretné, ha mi mélyen és bensőségesen ismernénk Őt. Jn 15:13–14 versei ezt mondják: „*Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekeditek, amiket én parancsolok néktek.*” Isten azt szeretné, ha az iránta való szeretetnek a legtökéletesebb kifejezését adnánk: azt a mértéket, amikor mindent leteszünk Őért, még az életünket is, mert Ő is ilyen szeretetet mutatott irántunk. Isten nem egyszerű szolgál-mester kapcsolatot szeretne. Ő úgy döntött,

barátaivá fogad bennünket, és szeretné, ha részt vennénk munkájában, élveznénk az ebből fakadó előjogokat, és megismernénk titkait (IKor 2:9–16). Istennek sokféle meglepetése van azok számára, akik teljes szívükből, lelkükből és elméjükből szeretik Őt.

De hogyan valósítsam ezt meg? – kérdezed. Ez egy jó kérdés. A válasz pedig az, hogy nincs egyedül üdvözítő módszer arra, hogyan szolgáljuk Istent; a valóban átadott életnek azonban van néhány alapvető ismertetőjegye. Szeretném mindezt néhány keresztény életpéldáján keresztül szemléltetni.

Nyikolaj a kommunista Oroszországban élt a huszadik század második felében. Ő és családja keresztények lettek, és titokban gyűltek össze istentiszteletre. Édesapja is vállalta, hogy Bibliákat csempész be az országba. Ennek következtében többször volt börtönben, és állandóan nyomában loholtak a hatóságok. Évei előrehaladtával Nyikolajra, egyre nagyobb nyomás nehezedett az iskola vezetéséről, hogy lépjen be a kommunista ifjúsági szervezetbe. Jó úszó volt, de megtagadták tőle az úszócsapatban való részvételt, mivel nem csatlakozott a Komszomolhoz. Volt egy egészen kiváló tudományos gyűjteménye, de nem vihette kiállításra, mivel nem akart belépni. Tanára megkérdezte tőle, miért nem működik együtt látszat szerint a szervezettel, hitét pedig megtarthatná csak belül, a szívében, hisz ő is ezt teszi. Nyikolaj gondolkodott ezen, és megbeszélte édesapjával. Apja azt mondta neki, Isten teljes szívét igényli, nem csak egy részét.

Nyikolaj élete egyre nehezebb lett. Miután tanára elárulta őt, és legjobb barátja hamis tanúként árulással vádolta, a fiú kirohant a foci pályára, térdre esett, és így kiáltott: – Istenem, mit akarsz tőlem? – Akkor eszébe jutottak a Bibliák. Apja éppen akkor szabadult a börtönből, és túl közelről figyelték, mikor próbálja felvenni az újabb

szállítmányt. Nyikolaj úgy döntött, megy és találkozik az úriemberrel, aki hozza a Bibliákat, mielőtt még túl késő lenne. Szaladt, amilyen gyorsan csak tudott, kicselezte a rendőröket, akiket alig tudott elkerülni. Végül odaért a találkozóhelyre, és átvette a férfitől a Bibliákat. Nyikolaj tudta, mit jelent teljesen átadni a szívét Istennek, és fiatalemberként kiállt Isten ügye mellett.

*...ha felajánljuk szívünket
Istennek, Ő elvezet
bennünket arra, hogy
tisztább és tiszteletteljesebb
áldozatot hozzunk
Urunknak.*

Frank Laubach misszionárius volt, aki a Fülöp-szigeteken dolgozott a muzulmán Moro népcsoportért. Az egyik fő akadály az volt, hogy a Moro törzs előítélettel volt a keresztényekkel szemben. Úgy döntött, egyszerűen ott fog élni közöttük és életével mutatja be nekik Isten szeretetét. Bár már lelkes volt, mégis arra vágyott, hogy mélysegebben ismerje Istent, ezért arra az elhatározásra jutott, hogy minden nap minden percéből legalább egy másodpercre tudatosan érezni akarja Isten jelenlétét és akaratát. Ez bizony eleinte nagy erőfeszítésbe került, és gyakran elkalandozott a figyelme, de amint rájött, hogy szem elől tévesztette Istent, azonnal ott folytatta, ahol abbahagyta. Laubach egyre jobban tudott összpontosítani Istenre. Ez a szokás sok-sok örömet és megelégedettséget nyújtott számára, amint egyre mélyebb közösségre jutott Istennel. Egyszer, amikor a faluban volt, találkozott egy moro férfival, csöndes imát mondott érte, és meglepetésére azt tapasztalta, hogy az illető nem utasítja el őt. Abban a pillanatban Laubach meggyőződött

arról, hogy azt a vonzerőt ízlelte meg, ami Jézusban is volt, aki szeretetével magához vonta az embereket. E tapasztalata alapján írta a *Game with Minutes* [Játék a percekkel] című kis füzetét, amelyben arra kéri olvasóit, próbálják ki, képesek-e gondolataik középpontjában tartani Istent egész nap. Laubach ily módon tudta megosztani az emberekkel azt az örömet, ami abból fakad, hogy teljes szívét az Úrnak adja.

Matt Redman egy jelenkori keresztény énekíró, aki nagyon sok Istent dicsőítő éneket szerzett. Egyik dala, a „The Heart of Worship” [Az istentisztelet szíve] egy – a gyülekezetében szerzett – tapasztalat alapján született. Lelkésze észrevette, hogy a közösség tagjai inkább azzal a céllal vesznek részt az énekes áhítaton, hogy szórakozzanak, és nem azért, hogy hálájukat fejezzék ki Isten iránt a Vele szerzett tapasztalatokért. Ezért egy időre elszólította a zenekart, letezte a hangszereket, kikapcsoltatta az erősítőket, és felhívást intézett a jelenlévőkhöz, hogy most tegyenek félre mindent, és vizsgálják meg, hol van a szívük istentisztelet alatt. Megkérte őket, kérdezzék meg önmaguktól: mit hoztak magukkal szívbeli áldozatként Istennek, amikor megérkeztek az istentiszteletre. Ez a lecke eleinte fájdalmas és furcsa volt Matt számára, de még időben tanulta meg, hogyan lehet Istent mélysegebben imádni, mint korábban bármikor.

Nyikolaj, Frank és Matt mindannyian eljutottak életükben egy olyan pontra, amikor rákényszerültek, hogy valóban megvizsgálják és átgondolják, mit jelent Istennek adni szívüket az istentiszteletben. Bár mindegyiküknél más módon jutott ez kifejezésre, de mindnyájan azt érezték, hogy radikálisan ki kell lépniük addigi állapotukból, és más kell tenniük, mint amit a többiek tesznek. Nyikolaj bemutatta, mennyire fontos könyörögni Istenhez azért, hogy konkrétan mutassa

meg, mit kíván tőlünk. Franktól megtanulhatjuk, milyen létfontosságú tudatosan küzdeni azért, hogy Isten álljon gondolataink közép-pontjában. Matt tapasztalata pedig azt bizonyítja, milyen áldás lehet, ha engedjük, hogy Isten elvegye tőlünk istentiszteletünk külső eszközeit. Mindhárom istentiszteleti forma nagyszerű kiindulópont lehet, és ha felajánljuk szívünket Istennek, Ő elvezet bennünket arra, hogy tisztább és tiszteletteljesebb áldozatot hozzunk Urunknak. ■

Missziókonferencia és Ifjúsági Tábor, Fiatalok Gödöllőért

2007-ben Paul Tompkins (divíziónk ifjúságvezetője) jön el a képzéseket tartani. Egyébként tőle a legcikisebb kérdéseket is megkérdezheted. Nem fog kitérni előle.

Daniel Duda (divíziónk nevelési osztályának vezetője) tartja az esti előadásokat. Az esti program az egyetemen lesz és mindent mi fiatalok szervezünk. Rá fogunk erősíteni az esti előadás utáni találkozási, beszélgetési lehetőségekre is.

Délutáni programunk: FIATALOK GÖDÖLLŐÉRT másodszor! Idén is lesz falmászás, bábozás, versenyek, köztük sok újdonság is.

A program helye:
Gödöllő, SZI Egyetem,
Gödöllő belváros

Ideje: augusztus 14-17.,
ill. 17-19.

Magyar Adventisták
Világtalálkozója ugyanitt!!!

Főszervező: Horváth Péter
és a gödöllői fiatalok

Célcsoport: Ifjúságvezetők, minden fiatal

További részletek és pontos információk: www.ifiinfo.hu

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

5Móz 6. fejezet

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Az áhítat szó két dolgot fejez ki: egyrészt az időből elkülönített részt, másrészt életünk teljes odaszentelését. Ez a megkülönböztetés hogyan fejezi ki azt, hogy mi Isten végső célja az emberrel való kapcsolatában?

○ GONDOLKODJUNK!

Ellen White mondja a *Jézushoz vezető út* című könyvében: „Ha azonban Krisztus vonult be szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őreá tekin-

tünk, megfeledezünk önmagunkról.” (20. kiadás, 35. oldal).

Mennyiben igaz ez a te lelki életedre?

○ BESZÉLGESSÜNK!

Ismeretségi körödben kire tekintesz példa gyanánt abban a tekintetben, hogy mi módon kell szerető szívvel szolgálni Isten?

Ha a Szentírásból kellene erre példát hozni, kit választanál? Hogyan szolgáltak ezek a személyek? Életük mely jellemvonását szeretnéd alkalmazni saját életedben?

○ FELADAT

Írj egy levelet Istennek, amelyben megfogalmazod, mit gondolsz róla!

ÍRTA: Matthew Sanwick

BIBLIASZÖVEG

„Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az ígának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát szét-tépjetelek?

Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtse magadat?

Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.”

(Ésa 58:6–8)

Isten oly sok mindent adott mindnyájunknak! Egyeseknek talentumokat adott, tehetséget, mely révén valamilyen területen kiváló teljesítményre képesek. Másoknak anyagi javakat adott. Mindnyájunkat megajándékozott az idővel. Mindnyájan kaptunk valamit mennyei Atyánktól. De hogyan használjuk fel ezeket az ajándékokat?

2Kor 9:6 ezt mondja: „Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.”

Bizonyára sokan felteszik most a kérdést: „Mit adhatnék én? Nekem nincs pénzem.” Én is így gondolkodtam valamikor. Úgy véltem, hogy az adakozás egyet jelent a pénzadománnyal. Nem mintha ez nem lenne fontos, hiszen maga az Úr szólított fel bennünket arra, hogy támogassuk egyházát tizedünkkel és hálaadományainkkal, de vajon Isten főleg pénzadományokat vár el tőlünk?

Alig több mint egy éve nősültem. Menyasszonyomnak, családomnak, a menyasszonyom családjának és nekem rengeteg munkánkba került az esküvői szertartás megszervezése. Menyasszonyom kapott egy ruhát, találtunk vőfélyeket és koszorúslányokat, megtaláltuk a gyülekezetet is, ahol a szertartást tarthattuk, és elrendeztük az összes egyéb dolgot. Amikor végre eljött a nap, nagyon izgatott voltam. Csodálatos menyegző volt, de az egészben az volt a legszebb, hogy menyasszonyom a feleségem lett, megajándékoztuk egymást – önmagunkkal. Házasságra lépni valakivel annyit jelent, hogy teljes valónkat átadjuk a másiknak. A menyegzőn feleségem és én ígére-

tet tettünk egymásnak, hogy egész életünkben szeretni és óvni fogjuk egymást. Megfogadtuk, hogy hűségesek leszünk egymáshoz. A szeretet, amellyel megajándékoztuk egymást, osztatlan volt.

Isten is mindennekefelett a szeretetünket kéri tőlünk. Ő adta a legnagyobb ajándékot az emberiségnek. Jn 3:16 mondja: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Isten bőkezűen nekünk ajándékozott mindent, és azt akarja, hogy mi is bőkezűen adjuk vissza neki, amit tudunk. Először is a szívünket kéri tőlünk – az egész szívünket. Amikor Jézust megkérdezte az egyik törvénytani-tó, melyik a legfontosabb parancsolat, Jézus 5Móz 6:5 versét idézte válaszul: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívvedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat” (Mk 12:30). Ha szívünket átadjuk az Úrnak, akkor minden mást is örömmel adunk.

A legtöbb szülő szereti megajándékozni gyermekét. Miért? Mert szereti őket. A legtöbb gyermek ugyanezen ok miatt szereti megajándékozni szüleit. Ha szeretjük Istent, adni akarunk neki. Ingyen kapunk mindent Istentől, ingyen kell adnunk nekünk is (Mt 10:8). Adjunk szívesen, hogy az Ő országát minél többen építsék ezen a földön! Hiszen bármit adunk, annak lényege az, hogy több és több embert szeretnénk megnyerni országa számára. Ezért adjuk tizedeinket és hálaadományainkat, hiszen azzal Isten egyházának művét támogatjuk.

Isten felszólította népét arra, hogy adjon tizedet és hálaadományokat. Sokak számára ez nagyon ijesztő, hiszen nehezen élnek meg abból, amit keresnek. Nem kis dolog odaadni jövedelmünk több mint tíz százalékát az Úrnak. Mal 3:10 mondja: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen

ennivaló az én házámban, és ezzel próbálgatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen.” Isten megígérte, hogy gondoskodik rólunk, ha hűségesen visszadjuk neki az Őt megillető részt. Mi, fiatalok, sokszor nagyon keveset tudunk adni, mert szegények vagyunk. De nekünk is oda kell adnunk adományainkat, ahogy a szegény özvegyasszony tette Jézus

odaszánt, csekély összeg sokkal többet ér Isten szemében, mint a magamutogató ember nagy értékű adománya.

Más fontos dolgokat is odaadhatunk Istennek. Isten mindnyájunknak adott talentumokat, amelyeket felhasználhatunk Isten szolgálatában. Például egyeseknek nagyon jó zenei adottságuk van. Sokan döntöttek úgy, hogy kórusokban énekelnek, amelyek dicsőítő énekekkel magasztalják Istent. Másoknak

„Sok szegény vágyik ara, hogy kifejezze háláját

Istennek kegyelméért és igazságáért.

Nagyon szeretnének osztozni testvéreikkel a szolgálat fenntartásában. Ezeket a lelkeket nem szabad visszautasítani. Hadd helyezték el fillérjeiket a menny takarékpénztárában.

Ha az Isten iránti szeretettől fűtött szívűből származnak, ezek a jelentéktelen apróságok megszentelt adományokká válnak, felbecsülhetetlen áldozattá, melyet Isten kedvesen fogad és megáld.”

korában, aki mindenét odaadta (Mk 12:41–44). Ellen White, a *Jézus élete* című könyvben gyönyörűen megfogalmazza ezt: „Sok szegény vágyik ara, hogy kifejezze háláját Istennek kegyelméért és igazságáért. Nagyon szeretnének osztozni testvéreikkel a szolgálat fenntartásában. Ezeket a lelkeket nem szabad visszautasítani. Hadd helyezték el fillérjeiket a menny takarékpénztárában. Ha az Isten iránti szeretettől fűtött szívűből származnak, ezek a jelentéktelen apróságok megszentelt adományokká válnak, felbecsülhetetlen áldozattá, melyet Isten kedvesen fogad és megáld” (519. oldal). A szeretetből

művészi vénájuk van, ők gyönyörű képeket festenek. Megint másokat azzal áldott meg Isten, hogy épületeket emelnek kezük munkájával. Hallottam egy történetet egy emberről (nevezzük őt Bálintnak), aki úgy került először kapcsolatba a Hetednap Adventista Egyházzal, hogy egy hívő igazán jó munkát végzett a háza építésekor. A férfi felhasználta a házépítés talentumát, és keresztyéni lelkülettel párosította azt. Amikor Bálint látta, milyen kiváló munkát végez ez az ember, és milyen keresztyéni módon áll hozzá munkájához, elhatározta, hogy meg akarja ismerni az egyházat, amelyhez ő tartozik. Bálint

már sok felekezetet végigjárt, de most bibliaórát kért ettől az embertől. Bálint ma hetednapi adventista – ennek a biznyságtetésnek köszönhetően.

Sohasem szabad alábecsülnünk, mi mindent tehet Isten a nekünk adott talentumok által. A döntés a miénk. Vagy Isten dicsőségére használjuk a Tőle kapott ajándékokat és talentumokat, vagy a világnak adjuk. Ha az előbbi mellett döntünk, akkor talentumainkkal nagy-szerű biznyságot tehetünk.

Lehetnek olyan időszakok az életünkben, amikor nehéznek tűnik talentumainkkal vagy pénzünkkel szolgálni az Úrnak. Lehet, hogy ez a helyzet, viszont van valami, amiből mindennap adhatunk Istennek; ez pedig – az időnk. Mindennap elkülöníthetünk egy bizonyos időt Isten számára, amikor áhítatot tartunk és imádkozunk. Azzal is Istennek adjuk időnket, amikor biznyságot teszünk. Időnk egy részét odaadni Istennek oly nagyon fontos, hogy Isten egy parancsot is adott, amely erről szól. 2Móz 20:8: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.” Amikor minden héten Istennek adjuk időnket a szombat megünneplésével, azzal dicsőítjük és tiszteljük Őt.

Amikor Istennek adunk, akkor ezt az ehhez illő lelkülettel kell tennünk. 2Kor 9:7 ezt mondja: „*Kiki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.*” A jókedvű adakozás kulcsa: az Istennel való kapcsolat.

A szent sátor építésére szervezett adakozás jól példázza ezt. Ellen White így elemzi a történetet a *Pátriárkák és próféták* című könyvben: „A szentély felépítéséhez nagy és költséges előkészületeket kellett tenni. A legértékesebb és legdrágább anyagok nagy mennyiségét kellett összegyűjteni. Az Úr azonban csak önkéntes adományokat fogadott el. »Szólj Izráel fiainak – mondta Mózesnek –, *hogy szedjenek*

nekem ajándékokat; minden embertől, akit a szíve hajt arra, szedjenek nekem ajándékokat» (2Móz 25:2).

Ez volt az isteni parancs, amit Mózes elmondott a gyülekezetnek. Az Isten iránti odaadás és az áldozatkészség lelkülete volt az első a magasságos Isten lakhelyének készítésénél” (i. m., 302–303. oldal). Bizonyára emlékszel a folytatásra: az izraeliták nagyon készségesen adakoztak, és oly sok mindent hoztak, hogy le kellett állítani az adakozást. Ha jókedvűen adakozol, az annak a jele, hogy tudatában vagy annak, mi mindent tett érted az Úr.

Az adakozás hitbeli cselekedet. Ha készségesen és bőkezűen adakozunk, azzal Istenbe vetjük bizalmunkat, hogy Ő gondoskodni fog rólunk. 2Kor 9:8 mondja: „*Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégséget lévén, minden jótéteményre bőségben legyenek*”. Isten azt mondja, Ő megajándékoz bennünket fenntartó kegyelmével. Azzal a kegyelemmel, amely biztosítja, hogy mindenünk meglegyen, s hogy emellett Isten ügyében is munkálkodhassunk.

Olvastam egy történetet egy emberről, aki beiratkozott egy önfenntartó iskolába, Angliában. Az iskola célja a misszionáriusképzés volt. Az iskola minden évben kiküldött néhány diákot egy hitgyakorlatra. Kiküldték őket, és útravalóul egy fontot kaptak. Körülbelül két hétig voltak távol, és csakis Istenre hagytakoztak, hogy Ő majd gondot visel róluk. Különböző gyülekezetekeket látogattak meg, ifjúsági programokat szerveztek, frissítőt kínáltak a résztvevőknek, és sok egyéb mást is tettek, ami egy fontnál többet került. Egyetlen pennyt sem kértek senkitől, akit meglátogattak. Az Úrban kellett bízniuk, hogy Ő sokakat fog arra indítani, hogy nekik segítsenek. Hűségesen és azonnal félrerakták mindenből a tizedet, amit kaptak. Amikor az útról visszatértek, sokkal többjük

volt, mint amennyivel elindultak, és dicsőítették Istent a gondoskodásáért.

Legtöbbször bizonyára hallottunk már ehhez hasonló történeteket, és lehet, hogy nekünk is volt már ilyen tapasztalatunk, amikor Isten biztosította azt, amire szükségünk volt, és éppen a megfelelő időben. Sajnos nagyon sokszor összekeverjük azt, amire szükségünk van, azzal, amire vágyunk. Sokan vágyunk már olyan dolgokra, amelyekre igazán nem volt szükségünk. Isten bőségesen meg akar áldani bennünket már itt ezen a földön is, de nem olyan áron, hogy eltávolodjunk tőle. Sokan tépelődnek azon, vajon Isten miért nem adta meg nekik azt, amit kértek tőle. Gyakran azért történik ilyesmi, mert az a dolog, amit kértek, nem vitte volna közelebb őket – vagy másokat – Istenhez. Félreértették Mt 7:7–8 verseit, ahol ezt olvassuk: „*Kérjete és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.*”

Elfelejtették hozzátenni azt az imádságot, amely Jézus ajkáról hangzott el a Gecsemáné kertben: „*ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*”.

Isten egészen biztosan gondot visel rólunk. Lehet, hogy nem leszünk gazdagok ebben az életben, de ez jól is van így. Jézus azt mondta, ne a földön gyűjtsetek kincset magatoknak, hanem a mennyben. Isten megadja nekünk a kegyelmet, amire szükségünk van, „*hogy minden jótéteményre bőségben*” legyünk (2Kor 9:8). Milyen hasznosabb munka létezik annál, mint hogy lelkeket viszünk Jézushoz, aki hitünk kezdője és bevezetője? Ezért áld meg Isten anyagi javakkal itt a földön is, hogy mások áldására legyünk.

Hogyan képezi tehát az istentisztelet egyik formáját az adakozás? Ahogy láttuk ebben a felolvasásban: azért adunk, mert először

Isten adott nekünk. Az adakozás hálaérzetünkből fakad. Ezzel is dicsőítjük Urunkat az Ő áldásaiért. Isten dicsőítésének legmagasztosabb formája az, ha szívünket adjuk át neki. Üres cserépedényként hozzuk magunkat Jézusoz, és azt mondjuk neki: „Itt vagyok, Uram. Használj fel a te szolgálatodban! Itt vannak a javaim, itt az időm, itt a szívem, Uram; használj fel engem azért, hogy mások is megismerjék azt a szeretetet, amire Nálad lettem.”

Amikor átadtam szívemet Jézusnak, és megkértem Őt, hogy töltsön be Szentlelkével, a dolgok kezdtek megváltozni életemben. Jézus megszabadított sok bűntől, amelyek gátoltak az Ő jobb megismerésében. Mivel megtapasztaltam Jézus szeretetét, arra vágytam, hogy még mélyebben megismerjem Őt. Kezdtam az időmből is adni neki. Megbízásaim lettek volna az iskolában, de elhalasztottam azokat, mert a Bibliát tanulmányoztam vagy Ellen White egyik könyvét olvastam. Az Úr megáldott

azért, mert vele töltöttem az időmet. A jegyeim jobbakká lettek az iskolában, megjutalmazott azért, mert vele akartam lenni. Kezdtam beszélni Jézusról, bizonyosságot tettem arról a szabadságról, amelyet Őbenne találtam. Adakozni kezdtam anyagi javaimból is. Megtapsztaltam, milyen örömet jelent, ha hűséges vagyok a tizedfizetésben. Anyagi helyzetem nem hogy romlott volna, hanem javult.

Átadtam Jézusnak a szívem, és azt tapasztaltam, hogy Ő valóban gondot visel rólunk. Megáld bennünket mindazzal, amire szükségünk van. Nincs annál többre szükségünk, mint hogy az Ő jelenlétét élvezzük. Az Ő Szava által élünk: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik” (Mt 4:4). Jobb egyetlen napot Jézussal tölteni, mint az összes időnket tőle távol, a világban elfecsérelni.

Ha bőkezűen adakozunk, bőséges lesz aratásunk is. Ha Jézusnak adjuk kincseinket, akkor a mennyben helyezzük letétbe azokat. Ha

Jézusnak adjuk az időnket, akkor megszokásunkká válik, hogy Vele töltsük az időt. Ha Jézusnak adjuk a szívünket, megkapjuk az Ő szívét. Ennél pedig nincs nagyszerűbb dolog! Barátaim, most jött el annak az ideje, hogy átadjuk szívünket Jézusnak! Járjunk Vele! Tanuljunk Tőle! Fogadjuk el szeretetét! Ezékiel 11:19 mondja: „Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik” (új prot. ford.). Ó, mennyivel többet kapunk, amikor Istennek adunk!

Az istentisztelet azt jelenti, hogy hódolattal és áhítattal közeledünk Istenhez. Ennek pedig legjobb módja, ha átadjuk neki szívünket, időnket és javainkat. Bizony, ha adunk Istennek, az az igazi istentisztelet! ■

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

Malakiás 3. fejezet

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Mit gondolsz, miért beszél Jézus olyan nyomatékkal az emberi szívről és a pénzről?

○ GONDOLKODJUNK!

Ellen White adakozó szívről beszél: „Az Isten iránti odaadás és az áldozatkészség lelkülete volt az első a magasságos Isten lakhelyének készítésénél.” (*Pátriárkák és próféták*, 303. oldal). Fejtsd ki, szerinted miért fontos, hogy megértsék ezt a fiatalok! Vedd fontolóra, hogyan befolyásolja istentiszteletéhez való viszonyodat az adakozó szív!

○ BESZÉLGESSÜNK!

Idézz fel néhány csodálatos történetet, amelyek arról szólnak, hogyan áldotta meg Isten a jó szívvel adakozó ismerőseidet!

Gondolj egy személyre a Szentírásból, akit Isten megáldott, aki önzetlen szívvel adakozott! Amint egyre közeledünk Krisztus második eljövételéhez, mennyivel inkább szükséges, hogy mi, Krisztus követői odaszenteljük javainkat Krisztus ügyének?

Életünk mely területén kell még bőségesebben adakoznunk?

○ FELADAT

Szánj oda plusz adományt – akár pénzt, időt, kedves szót vagy bátorítást! Adj olyan bőségesen, hogy adományod révén a te életed is megváltozzék!

Egymás iránti szeretet

ÍRTA: Amy Wuthersbaugh

Kinek mondtad mostanában azt, hogy „Szeretlek!”? Szüleidnek? Barátaidnak? Miért mondtad nekik? Talán azért, mert ők ezt mondták neked, és kötelességednek érezted viszonzni a kedves szót. Talán egy olyan barátodnak mondtad, akinek hiányzik az önbecsülése, és vigasztalásra van szüksége.

Honnan jön ez a szeretet? Nem a semmiből keletkezik. A semmi a semmiből lesz, a jó viszont a jótól származik. Minden attól függ, kihez kapcsolódsz lelkileg. Ha Jézussal vagy összeköttetésben, abból biztosan jó származik. Ha Sátánnal barátkozol, abból csak rossz dolgok következhetnek. A szeretetben nyoma sincs a bűnnek, tehát teljesen ésszerű lépés, hogy Jézushoz kapcsolódjunk, akitől minden jó és tökéletes ajándék származik (Jak 1:17). A szeretet olyan ajándék, amit Istentől kapunk. Idézzük fel Jn 3:16 versét: „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Isten szeretet-ajándéka Jézus keresztfán meghozott áldozatán keresztül érkezett el hozzánk. Nincs ennél nagyobb ajándék!

Gondold át, mi volt a legszebb ajándék az életedben! Vajon meséltél róla barátaidnak, vagy elrejtetted a szobában, és megtartottad magadnak? Ha ajándékot kapsz, valószínűleg meg akarod azt osztani másokkal. Mivel a szeretet a legnagyobb ajándék, amit valaha kaptunk, nem ésszerű döntés továbbadni azt másoknak?

Az első embercsoport, amellyel megoszthatod szeretetedet, valószínűleg családod és barátaid. Miért? Mert ők

BIBLIASZÖVEG

„Végezetre mindnyájan le-
gyetek egyértelműek, rokon-
érmelműek, atyafiszeretők, ir-
galmasak, kegyesek.”

(1Pt 3:8)

szeretnek téged, ők az elsők az életben. Vannak olyan emberek is, akiket nagyon nehezedre esik szeretni. Olyan emberek ők, akik szociális értelemben számkivetettek; akik rosszindulatúak veled szemben; vagy egyszerűen furcsák. Ha összehasonlítasz egy nemkívánatos idegent egy kedves baráttal, melyiket szereted szívesebben? Tudod, hogy a barátod törődik veled, tehát ugye könnyebb szeretni valakit, aki szeret téged? Mivel tudod, hogy szeretetedet pozitívan fogadják, ez arra késztet, hogy még kedvesebb légy hozzájuk.

A keresztény író, C. S. Lewis arról írt egy ízben, hogy felesleges dolog az a feletti „lelkizésre” pazarolni az idődet, hogy amiatt aggódj, vajon szereted-e felebarátodat vagy sem. Inkább úgy kell tenned, mint ha szeretnéd. Ha ezt cselekszed különös dolog történik: elkezded szeretni azt a személyt. Ha megsértesz valakit, akit nem szeretsz, azzal csak tovább keseríted önmagad. De ha elkezded szeretni, akkor azt tapasztalod, hogy elillan szívedből a neheztelés.

A Biblia számos helyen szól a szeretet témájáról, főként Istennek írántunk tanúsított szeretetéről. Mt 22:36–39 verseiben Jézust ezzel a kérdéssel támadják a farizeusok: „Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?” Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Minden porcikáddal, teljes lényeddel szeretni Istent: ez a legnagyobb parancsolat. Jézus azonban nem áll itt meg. „A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Meg tudtad ragadni? Figyeljük meg újra az igeverset! A kulcskifejezés nem csak az, hogy „Szeresd felebarátodat, mint magadat”, hanem az is, hogy „A második pedig hasonlatos ehhez”. A felebarátaink íránt tanúsítandó szeretet nem egyszerűen annyit jelent, hogy szeretem őket, mert Jézus ezt parancsolta. Jézus azt is kijelenti, hogy

ez a második nagy parancsolat – szeresd felebarátodat – hasonlít ahhoz, hogy szeresd Istent!

A mai témánk – a mások íránti szeretet – alapigéjét 1Pt 3:8–12-ben találjuk.

„Végezetre mindnyáján legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek: Nem fizetvén gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek, mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet, és kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön.”

„Végezetre mindnyáján legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek” (8. vers). Képzeld el egy harmonikus világot, amelyben nincsenek hátsó gondolatok, és amelyben a bizalom nem is kérdés. Egy ilyen világban könnyebb lenne élni, nem igaz? Sajnos azonban nem ez a valós helyzet. A valóság azt mutatja, hogy mi, emberek, önzők vagyunk, és ez így van a bűnbeesés óta. Mindig próbálunk hancegni azzal, ki a legjobb a sportban és a művészetekben; már az iskolában is tantárgyi versenyeken veszünk részt. Ezért emlékeztet Péter arra az eszményi állapotr, amikor csakis az összhangért, az együttérzésért, a testvéri szeretetért, a részvétért és az aláztatosságért küzdünk.

Az egyik legnehezebb dolog: kedvesnek lenni ahhoz, aki megsért téged. Természetes reakció előhúzni az „Amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük” feliratú kártyát. Rövid távon jól eshet visszavágni az elszenvedett rosszért.

Andy bácsit nem volt könnyű szeretni. Újra és újra lopott a családjától, különösen édesanyjától;

állandóan manipulálta az embereket; alkoholista volt; mélyen ült az adósságban, és a törlesztést apjára hagyta. Nehéz volt szeretni őt. Amikor Stasey még kislány volt, nagybátyja megígérte, hogy elviszi őt a helyi vídamparkba. A kitűzött nap elérkezett, de a nagybácsi nem jött el. Évről évre megígérte, hogy elviszi őt, de sohasem jelent meg. Végül eljött az idő, hogy minden kapcsolatot megszakított szüleivel és testvéreivel.

Egyik nap Stasey édesanyját hívták telefonon. A vonal túlsó végén Andy bácsi volt. Azt mondta, ott van a városban. Három napja nem evett, mert nincs pénze. Amint Stasey meghallotta, hogy nagybátyjának segítségre van szüksége, édesanyjával együtt főzni kezdtek, és ruhákat szedtek össze neki. Amikor Stasey és anyja elvitték Andy-nek az ételt, a leány rájött, hogy bár nagybátyja sok szörnyűséget elkövetett a múltban, mégsem olyan nehéz szeretni őt, hiszen családtag, és mindenki megérdemel egy második esélyt.

Andy már nem teszi azokat a rossz dolgokat, mint korábban, és ajándékokkal halmozza el Stasey-t és leánytestvéreit, valahányszor meglátogatják őt. Próbálja rendbe tenni az életét, és ez azért lehetséges, mert Stasey és édesanyja szeretetet tanúsítottak íránta akkor, amikor semmit sem tett azért, hogy ezt kiérdemelje. Erre gondol Péter, amikor a 9. versben ezt írja: „Nem fizetvén gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek”. Stasey-nek és édesanyjának megvolt a lehetősége arra, hogy ugyanolyan gonoszul bánjanak Andy-vel, ahogy ő bánt velük. Ám mivel Krisztus szeretete élt szívükben, tudták, hogy Andy-nek szeretetre van szüksége, nem haragra és sértésekre.

Valódi szeretetet nehéz adni. Ellen White mondja: „Ha állandóan mások szeretet nélküli, igazságt-

lan tettein gondolkodunk, akkor lehetetlennek fogjuk tartani, hogy úgy szeressük őket, ahogy Krisztus szeretett bennünket; ám ha gondolataink Krisztus irántunk tanúsított csodálatos szeretetére és könyörületére irányulnak, akkor ugyanazt a lelkiületet fogjuk másokra árasztani” (STC, 121. oldal). Valódi szeretetet mutatni mások felé azt jelenti, hogy mindenki fontos, nem csak azok, akiket könnyű szeretni. A mások iránti szeretethez viszont az is hozzátartozik, hogy reálisak és őszinték vagyunk, nem hagyjuk figyelmen kívül tetteiket.

Jézus reális gondolkodású volt: mind a négy evangéliumban a gyakorlatias Jézus képe tárul elénk. A gyermekek szelíd barátja, a farizeusok határozott rendreutasítója, alkalmazkodó férfi, aki együtt eszik a bűnösökkel, részvételtjes tanító, aki megbocsát a házasságtörésért. Oly sok képet látunk Jézusról, de egyik sem hamis. Jézus nem kertelt, megmondta, amit gondolt. Mégis szeretet nyilvánult meg minden tetteiben – még akkor is, amikor kiűzte a pénzváltókat a templomból, hiszen a bűnöst szerette, nem a bűnt.

Majd csak az életutak egy későbbi szakaszán derül ki, hogyan hatott valakire a te szeretetteljes viselkedésed. Hallottam egy történetet egy Ted nevű fiúról, aki a „legkisebb atyámfiai” közül való, ahogy Jézus említi. Ted utálta az iskolát, rendetlen volt a ruhája és a haja, általában kifejezéstelen volt a tekintete, és egyáltalán nem volt jóképű. A tanárnője, Miss Thomas is élvezte, hogy jó nagy piros egyéseket írhat a dolgozatára. Ha viszont elolvasta volna Ted előző tanárainak értékelését, ezt találta volna: „Ted munkája és magatartása ígéretes, de rosszak az otthoni körülményei”; „Ted többre is képes. Az édesanyja súlyos beteg, és kevés segítséget kap otthonról”; „Ted jó fiú, de túl komoly. Lassan tanul. Édesanyja idén halt meg”; „Ted nagyon lassú, de jól viselkedik az osztályban. Apját nem érdeklik fia tanulmányai”.

Amikor elérkezett a karácsony, a gyermekek nagy gonddal összeállított, szép ajándékokat tettek sorban Miss Thomas asztalára. Ted egy barna papírba csomagolt ajándékot hozott, ami nagy derűtséget váltott ki osztálytársaiból. Amikor Miss Thomas kibontotta Ted csomagját, egy régi parfümös üveget talált benne, amiből rögtön magára fújt egy keveset. A tanítási nap végén Ted így szólt tanárnőjéhez: „Éppen olyan az illata, mint a mamámnak. Nagyon örülök, hogy teszszik önnek az ajándékom” – majd távozott. Miss Thomas egy szót

lana helyet, ahol édesanyám ülné, ha élne. Jelenleg ön az egyetlen családtagom, mert apám is meghalt tavaly. Szeretettel: Ted”

Kezdjünk adni legkisebb atyámfiaiainak! Nem tudhatjuk, mit jelent majd szeretetünk annak, akinek adjuk. Hiszen Jézus is szeret minket, habár nem érdemeljük meg szeretetét. Ez a szép benne! A szeretet nem kiérdemelt dolog; a szeretet azért adjuk, mert mi is szeretet érzünk szívünkben.

A keresztény író, Oswald Chambers írja, hogy Isten nem azért szereti őt, mert olyan szeretetreméltó, hanem azért, mert ez az Ő természete. Jézus mondja: „Ez az én

Néha a szeretet azt követeli meg, hogy a végsőig elmenjünk: életünket is odaadjuk egymásért. Jézus a következő szintre emeli a szeretet fogalmát: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (Jn 15:13).

sem tudott szólni, és másnap már nem ugyanaz az asszony volt. Elhátározta, hogy minden diákját egyformán fogja szeretni. Ted hamarosan jó előmenetelről tett bizonyosságot, és sok osztálytársát felülmúlta a tanulásban.

Miss Thomas néhány évig nem hallott Tedről. Aztán egyszer kapott egy rövid üzenetet, amely így szólt: „Kedves Miss Thomas! Szeretném, ha ön tudná meg először, hogy a középiskolát a második legjobb eredménnyel végeztem el. Szeretettel: Ted”

Négy évvel később egy másik üzenet jött: „Kedves Miss Thomas! Most tudtam meg, hogy osztályelsőként végeztem, habár nem volt könnyű a főiskola. Szerettem volna, ha ön tudja meg először. Szeretettel: Ted”

Újabb négy évvel később megérkezett a következő üzenet: „Kedves Mrs. Thomas! Mától kezdve a nevem: Dr. Theodore Stallard. Nagyon izgatott vagyok, és szerettem volna, ha ezt ön tudja meg először. A jövő hónapban megnősülök, és szeretném, ha eljönne, és ott fog-

parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket” (Jn 15:12). Nem azt mondja, hogy „Szeressétek egymást, ha éppen úgy érzitek”, sem azt, hogy „Szeressétek egymást, ha az éppen kényelmes számotokra”. Ő megparancsolta ezt tanítványainak! Néha a szeretet azt követeli meg, hogy a végsőig elmenjünk: életünket is odaadjuk egymásért. Jézus a következő szintre emeli a szeretet fogalmát: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (Jn 15:13).

Nahát, könnyű ezt mondani! – mondhatod erre. De honnan ered a szeretet? Tudjuk, hogy az egymás iránti szeretet egy kíváncsi dolog, de egy dolog tudni, és egészen más dolog meg is tenni. Tudhatjuk elméletileg, hogy vizsgánk sikere érdekében meg kell írunk egy házi dolgozatot, hogy átmenjünk a vizsgán, de ha az elméletet nem követi a tett, akkor mit sem ér a tudás. A szeretet a szív dolga. Néha úgy érezzük, hogy kezdünk szeretni valakit, holott csak leereszkedünk hozzá. Azért gyakorolunk valami

kedves gesztust valakivel, hogy megnyugtassuk a saját lelkünket. Ismerősen hangzik ez a mondat? „Azt tettem ma, ami illik, hiszen ezt várták tőlem.” Ha így gondolkodsz, nem is érted el az illető személyt.

Valakit szeretni időigényes dolog: időt szakítunk zsúfolt napirendünkben arra, hogy valakinek egy másodpercnél tovább nézzünk a szemébe, és megkérdezzük: „Hogy vagy?” – és valóban akarjuk hallani a választ. Krisztus is így tesz.

Lelassítja a beszélgetést és időt szán másokra.

Gyakran a várt reakció reményében szeretünk valakit; azért, hogy kapjunk egy „köszönöm”-öt, egy ölelést, egy mosolyt – bármit – cserébe. A valódi szeretet arra hív, hogy feltételek nélkül szeressünk: ne várjunk semmit viszonzásképp. Ha senki sem látna, vajon elégedettek lennénk-e a nap végén, hogy – teljesen önzetlenül – mi voltunk Krisztus hangja, keze vagy lába minden helyzetben?

Bár talán sosem leszünk képesek úgy szeretni, ahogyan Isten szándéka szerint kellene, az számít, hogy az Isten adományaival szívünk tökéletessége szerint sáfárkodjunk. Terez anya olyasvalaki volt, aki megértette Krisztus eszméjét. Ha mindent igaz, önzetlen szeretettel teszünk, nem tévedhetünk. Talán sosem tudjuk teljes mértékig teljesíteni ezt, de ahogy Terez anya fogalmazott – szeretni másokat: ez a helyes dolog. ■

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

1Pt 3:8–12

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Mikor láttad a tettekben megnyilvánuló szeretet legszebb példáját? Miért gondolod, hogy a szeretetet inkább látni lehet, mint hallani?

○ GONDOLKODJUNK!

Ha átgondolod, milyen nehéz szeretni a szeretetre látszólag nem méltókat, hogyan alakítja véleményedet az alábbi idézet?

„Ha állandóan mások szeretet nélküli, igazságtalan tettein gondolkodunk, akkor lehetetlennek fogjuk tartani, hogy úgy szeressük őket, ahogy Krisztus szeretett bennünket; ám ha gondolataink Krisztus irántunk tanúsított csodálatos szeretetére és könyörületére irányulnak, akkor ugyanazt a lelkületet fogjuk másokra árasztani.” (STC, 121. oldal).

○ BESZÉLGESSÜNK!

Gondolj magadban valakire, akit nehéz úgy szeretned, ahogyan Krisztus parancsolja? Miért nehéz ugyanúgy látni őket, ahogyan Krisztus tekint rád?

Mondd el egy olyan tapasztalatodat, amikor jóindulatot tanúsítottál valaki irányában, aki nem érdemelte azt meg?

Képzeld el, milyen lenne az egyház munkája, ha képesek volnánk ugyanazzal a szemmel nézni az embereket, amellyel Krisztus tekint ránk? Mi változna gyülekezetünknek a környéken élőkért végzett munkájában?

Olvasd el Gal 6:10-et! *„Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel.”*

Mit gondolsz, miért tanácsolja Pál azt, hogy „kiváltképpen” hittestvéreinkkel tegyünk jót? He-lyesnek tűnik ez? Képzeld el, milyen nehéz és zavaró lenne a világiak számára, ha csak addig szeretnénk őket, amíg az egyház tagjaivá nem válnak? Vajon nem az a legerőteljesebb bizony-ságtevés a világ számára, ahogy egymást szeret-jük, mint Krisztus testének tagjai? Jézus mondja: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítvá-nyaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Áll-e mindez a te gyülekezeti közösségedre?

○ FELADAT

Légy irgalmas és kedves valakihez a gyülekezetben, de úgy, hogy senkinek sem árulod el terve-det! Tedd ugyanezt olyasvalakivel is a közösségben, aki még nem hívó! Imádkozz, hogy az egy-más iránti szeretet által Isten indítson el gyökeres átalakulást!

ÍRTA: Terrance Taylor

BIBLIASZÖVEG

„Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre.”

(Lk 15:7)

James W. Moore egyik könyvében (*When You're a Christian, the Whole World is from Missouri* [Ha keresztény lettél – az egész világ Missouriból származik]) egy történetet mond el egy emberről, aki belépett egy kolostorba, amely a némasági fogadalomról volt híres. A kolostorban mindenki szigorú és feltétlen fogadalmat tesz arra, hogy néma lesz. Az engedelmesség útján sosem ejtenek ki egy szót sem. Volt azonban egy kivétel. Minden év végén engedélyezték nekik, hogy két szót szóljanak az apáthoz, a kolostor vezetőjéhez. Megérkezett az új szerzetes, és azonnal letette a némasági fogadalmat. Egy teljes éven keresztül nem szólt egy szót sem. Az első év végén szerzetestársai az apát szobájába kísérték őt, hogy elmondhassa két szavas mondatát. A két szó, amit választott, a következő volt: „Étel rossz!”

Majd felállt a székből és távozott. A második év végén visszatért, hogy újabb két szót mondjon az apátnak. Ez alkalommal így szólt: „Szoba kicsi!” A harmadik, csendben eltöltött esztendő végén ismét betért az apáthoz, és ezt mondta: „Ágy kényelmetlen!” Végül a negyedik némaságban eltöltött év után így szólt az apáthoz: „Szabadulni innen!”

„Nem is csodálkozom!” – válaszolta neki az apát. „Amióta csak itt vagy, mást sem teszel, csak panaszkodsz!”

Néha nem is kell ahhoz sokat beszélni, hogy kifejezzük nemtetszésünket valami miatt. Tény, hogy panaszkodni nagyon könnyű! De mi történik, ha arra kérnek, hogy valami jóról számoljunk be? Úgy tűnik, olyankor lényünk

minden porcikáját mozgósítani kell, hogy egy szót is ki tudjunk nyögni valamiről, ami igazán fontos nekünk. Szívünk örömét megosztani másokkal nagyon nehéz lehet, de valami vagy valaki iránti érzéseinket kimutatni nem feltétlenül jelenti azt, hogy szégyelljük őket. Éppen az ellenkezője igaz! Sokszor attól félünk, hogy ha feltárjuk mindazt, ami a legdrágább nekünk, akkor kitesszük magunkat az elutasításnak. Megosztani álmunkat valakivel, akit az egy cseppet sem érdekel, nagyon fájdalmas tapasztalat lehet, olyannyira fájdalmas, hogy visszatarthat bennünket attól, hogy újra megnyíljunk.

Krisztusnak az az akarata, hogy az Ő teste – az egyház – olyan hely legyen, ahol mindenki szabadon feltárhassa lelkét. Ő azt szeretné, ha követői törődnének egymással, és megóvnák egymás érdekeit és érzéseit. Neki az a vágya, hogy mindannyian bizonyosságot tudjunk tenni arról, amit Ő az életünkben cselekszik.

Amikor a hívők istentiszteletre gyűlnek össze, ne úgy nézzenek elébe, mintha pusztán csak egy összejövetelre, egy programszerű alkalomra mennének. Az lenne az igazi, ha olyan várakozással érkeznének, hogy arról hallanak majd, milyen munkát végez az Úr az Ő népéért. János, a Jelenések írója így jellemzi azokat, akik bejutnak Isten országába: „*És ők legyőzték azt a Bárány véérért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért*” (Jel 12:11).

Az olyan lélek bizonyágtétele, aki a Szentlélek munkája által alakult át, becses trófea Isten számára, amelyet a menny kincstárában őriz; hiszen ez annak bizonyítéka, hogy Ő nem csak felajánlja az üdvösséget elveszett gyermekeinek, hanem mindent meg is tesz annak érdekében, hogy nekik adhassa azt. Semmi sem okoz nagyobb boldogságot Istennek, mint az, ha valaki átadja neki a szívét, és elfogadja az üdvösség ingyen ajándékát.

Lukács evangéliuma 15. fejezetében a farizeusok és írástudók panaszkodnak Jézus magatartása miatt, hiszen Ő a bűnösökkel evett egy asztalnál. Abban az időben, ha valakit szociális értelemben tisztátalannak gondoltak, azt bűnösnek könyvelték el. A bűnösöket pedig nem csak arra tartották alkalmatlannak, hogy saját népükkel közösségben legyenek, hanem arra is, hogy Istennel kapcsolatban legyenek, ennél fogva Isten áldásából sem részesülhetnek. Krisztus viszont törődött azoknak az embereknek a megmentésével is, akiket mások menthetetlennek tartottak. A farizeusoknak és írástudóknak adott válaszában három példázatot

***Krisztus elénk tárja
az Atya jellemét
és kihangsúlyozza,
mekkora öröm van
a mennyben, amikor
egy bűnös megtér
és hazaérkezik.***

mond el, amelyek magyarázatul szolgálnak arra, miért rombolja le a szociális korlátokat. Ezek a példázatok bepillantást engednek abba, hogyan érez Isten az elveszettek iránt, és miért kell az evangelizáció munkáját végeznünk. Krisztus elénk tárja az Atya jellemét és kihangsúlyozza, mekkora öröm van a mennyben, amikor egy bűnös megtér és hazaérkezik.

Krisztus így kezdi beszédét: „*Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt? És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. És haza menvén, egybehozza barátait és szomszédait, mondván nekik:*

Örvendezzetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett vala” (Lk 15:4–6).

Magunk elé tudjuk képzelni ezt a képet? A fiatal pásztor késő este éjszakai szemlét tart. Miközben végigtekint nyáján, a hegyeket borító ködön át hallja az éjjeli ragadozók üvöltését. Erről eszébe jut, hogy ma este is számba kell vennie juhait. Hangosan számol: „97...98...99...?” Hallja saját meglepett hangját, szünetet tart... majd felugrik, hisz rájött, hogy egy juha hiányzik! Elég jól ismeri a nyáját ahhoz, hogy tudja, melyik bárány hiányzik, és azt is tudja, hogy otthagynak a nyáját addig, amíg megkeresi az elvesztettet. Nincs ideje arra, hogy leszidja a nyáját, hogy miért hagyták elkóborolni azt az egyet, és arra sem, hogy azon eméssze magát, vajon milyen vadállat találta már meg. Egyszerűen elindul keresni, és van némi fogalma arról, mit kereshet ez az elveszett juh. Tudja, mi vonzza ezt a juhót, amiért elhagyhatta a nyáj által nyújtott biztonságot. Meg is találja, pontosan azon a helyen, ahol várható volt. Mivel tudja, hogy a juh túl fáradt ahhoz, hogy saját lábán menjen vissza a nyájhoz, a pásztor vállára veszi és hazaviszi. Pirkadatkor odaér a kapuhoz, hívja barátait és szomszédait, akik várják hazatértét. Arcán nem a kimerültség látszik, hanem ragyogó mosoly, amint mesélni kezdi a történetet arról, hogyan talált rá az elveszett juhra, amely elkóborolt a nyájától.

Vannak bizonyos juhok, amelyek elkóborolnak a nyájától. Nem mintha a nyáj nem szeretné őket, vagy a pásztor nem törődne velük, egyszerűen eltévednek. Megtörténik, hogy emberek, akik együtt nőttek fel a nyájjal és mindennap együtt voltak, azt veszik észre, hogy már kényelmetlen nekik a nyáj tagjaként élni. Belefáradnak abba, hogy folyton a rég megszokott juhokat látják. Belefáradtak abba, hogy még mindig ugyanazon a régi legelőn legeljenek és ugyanabban a régi pajtában aludjanak.

És ha elég hosszú időn át foglalja le gondolataikat a kalandvágy és a kíváncsiság, akkor otthagyják a nyáját, és leveszik tekintetüket a pásztorról. Nem mintha szándékos lázadás vagy hűtlenség fűtené őket, nem, egyszerűen hátat fordítanak, és már el is tévedtek.

belül és kívül lévőkkal, mint ahogy a pásztor aggódik értük. Krisztus így fejezi be a példázatot:

„Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre” (Lk 15:7).

Jézus „szemében minden lélek értékes. Miközben mindig isteni méltósággal viselkedett, szeretetteljes tiszteletet tanúsított Isten családjának minden tagja iránt. Mindenki elbukott lelket látott, akit meg kell mentenie.”

James mindig jó gyerek volt. Mindig engedelmes volt szüleivel és tanáraival szemben, és sosem esett nehezére teljesíteni, amit kértek tőle. Engedelmességének jutalma felelősség és szabadság, és szülei bíznak abban, hogy mindig jó döntéseket fog hozni. James hamar rájön, hogy ez a „jó fiú” imázs azzal jár, hogy őt nem ellenőrzik, ezért azon kapja magát, hogy olyasmit tesz, amit senki sem képzelne róla. Egy idő múlva kialakítja ketős életét, és küzd azért, hogy mindkettőt folytatni tudja. Végül azonban a hazugságok során már nincs értelme, és kiderül róla az igazság, aminek meg kell fizetnie az árát. James sok hibát követett el, ami egész életére hatással lesz. Isten megbocsát neki, családjá és barátai szintén, és James újra megtalálja helyét a nyájban, de már egész más a gondolkodása, és érzi, hogy szüksége van a nyájra.

A pásztor mindig kész megkeresni juhát. De hogyan alakultak volna a dolgok, ha valaki úgy dönt, lelki testvére lesz James-nek, arra az esetre, ha segítségre lenne szüksége? Akkor sok minden másként alakulhatott volna. A nyájnak éppen úgy kell törődnie a nyájon

Nemcsak azzal szolgáljuk Istent, ha vele együtt ünnepeljük egy juh visszatértét, hanem azzal is, ha ügyelünk nyájunkra és nagyon vigyázunk egymásra!

Jézus tovább folytatja az elveszettek kereséséről, és az Istennel való együtt-örvendezésről szóló beszédét a következő két példázatban.

Az elveszett drakhma példázatában Jézus egy asszonyról mond el egy történetet, aki elveszített egyet tíz ezüstpénzből, és mindent túvé tesz a házában, hogy megtalálja azt.

Amikor végre megleli, elhívja barátait és rokonait, és kéri őket, hogy örüljenek vele. A pénzérme hasonlít azokhoz az emberekhez, akik házon belül vesznek el. Mondhatjuk, hogy a pénz elveszett, de ezt nem tudja magáról. Vagy lehetséges, hogy a pénz valójában nem is veszett el? A példázat szerint az asszony felelős azért, hogy az érmét elveszítette (Lk 15:8), és nem utal arra, hogy a pénzdarab csak úgy magától elgurult. Csupán valahogy keresztülnéznek rajta, és végül elkallódik, habár még mindig a házon van. Vajon hány és hány megfizethetetlen, drága kincs, hihetetlen értékkel rendelkező ember található

a gyülekezeteinkben, közösségünkben, akiket egyszerűen levegőnek néznek? Nem tűnnek fel senkinek, mi több, nem vesz róluk tudomást senki, holott Isten saját, egyszerűlt fiának életét látja bennük!

Ellen G. White a *Jézus élete* című könyvben megfogalmazza, milyen Krisztus lelkülete az elveszettek iránt, amelynek ott kell lakoznia népének szívében: „[Jézus] szemében minden lélek értékes. Miközben mindig isteni méltósággal viselkedett, szeretetteljes tiszteletet tanúsított Isten családjának minden tagja iránt. Mindenki elbukott lelket látott, akit meg kell mentenie.” (292. oldal).

Krisztus ezt a történetet is így fejezi be: *„Ezenképen, mondom néktek, öröme van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén”* (Lk 15:10).

Az utolsó példázat, amelyet Krisztus az elveszettek iránti buzgó szeretetének szemléltetésére mond el, a tékozló fiú története. Egy tehetős apa legkisebb fia úgy határoz, hogy önálló életet kezd, és idejekorán elkéri atyjától az örökség részeit. Az apa nagy türelemmel elnézi fia tiszteletlenségét, és odaadja fiának, amit kér. Az ifjú messzi vidékre távozik, ahol senki sem ismeri őt, de nem tud elfutni atyja szeretete elől. A történet szerint egy ideig élvezi az életet, de amikor elkölte örökségét, a disznók vályúja mellett találja magát, és ott keresné a betevőjét. A Biblia azt mondja, a fiatalember végre magába száll, eldönti, hogy hazamegy. Azt is elhatározza azonban, hogy nem fiúként, hanem szolgaként tér haza atyja házába. Az apa látja, amint fia közeledik az úton, és könny patakzik az arcán, hogy végre tanúja lehet fia hazatérének. Átöleli fiát, saját köntösével takarja be, hogy elrejtse szégyenét, és összehívja háza népet egy nagy ünnepségre. De nem mindenki örül az ifjú érkezésének. Bátyja, aki mindig hűséges volt, sértve érzi magát apjának felelőtlen öccsével

A tagok egy részének nem tetszett a kicsi, rosszul felszerelt épület. Úgy érezték, sokkal kényelme-

Körülbelül abban az időben történt, hogy egy nagy óceánjáró szenvedett hajótörést azon a partszakaszon, és a bérelt legénység egymás után szállította partra a sok vizes, félholt embert. Koszosak voltak, rosszul voltak, némelyik idegen országból való volt, és a nyelvet sem beszélte. A gyönyörű, új klubteremben minden a feje tetején állt. Sürgősen összehívták az életmentő állomás ingatlanért felelős bizottságát, amely úgy dön-

A mi feladatunk az, hogy ki-
menjünk a világba, és mentsük az
elveszetteket. Ez nem csupán a
szakképzett életmentők munkája,
hanem a miénk is! ■

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

Lukács 15. fejezet

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Ha átgondolod a három elveszett dolog történetét (juh, pénzérme, fiú), melyikkel tudsz leginkább azonosulni? Miért?

Mit gondolsz, miért mondta el Jézus ezeket a példázatokot?

○ GONDOLKODJUNK!

„(Jézus) szemében minden lélek értékes. Közben mindig isteni méltósággal viselkedett, szeretetteljes tiszteletet tanúsított Isten családjának minden tagja iránt. Mindenki elbukott lelket látott, akit meg kell mentenie.” (*Jézus élete*, 292. oldal.)

○ BESZÉLGESSÜNK!

Melyik a legcsodálatosabb megtérési történet, amit életed során hallottál?

Mikor érezted, hogy elvesztél, de valakinek volt látása és bátorsága is ahhoz, hogy visszahozzon téged?

Mikor érezted, hogy elveszett vagy, és nincs szüksége rád senkinek, mígnem valaki észrevette értékedet és képességeidet?

Érezted-e már, hogy esztelen dolgokat teszel, és szükséged van egy pálfordulásra az életedben?

Miközben átgondoltad, hogyan ért el téged az Úr mások által, ki jut eszedbe, akinek ugyanilyen segítségre van szüksége? Vannak-e emberek az ismeretségi körödben, akik beleillenek Lukács 15. fejezetének valamelyik példázatába?

Honnan tudhatod, hogyan kell segíteni az embereknek, akik küzdenek azért, hogy megtalálják őket?

○ FELADAT

Válassz ki egy személyt, akire ráillik Lukács 15. fejezetének valamelyik példázata! Imádkozz értük, és segíts nekik!

Segít7ek

Figyelem, ez két külön tábort jelent!

Van különbség a között, ha egy programunkról mi írunk cikket az *AdventInfo*-ba, vagy ha egy helyi újság teszi meg ugyanezt? Mindkettő fontos, mégis több különbség is van. A helyi újság a kívülálló szemével írja le a történeteket. Megtudjuk, hogy a városnak mit jelentett a jelenlétünk. Pásztón már híre van jelenlétünknek. Első évben az iskola, ahol segítettünk, vastappsal jutalmazta a munkánkat, másodszor több helyi hírforrás is pozitív visszhanggal számolt be tevékenységünkről. Lassan tudni fogja Pásztó, hogy a kereszténység ÖNZETLEN SEGÍTSÉGET JELENT! És mi tudni fogjuk (vagy már tudjuk is), hogy e közben jobban fel lehet üdülni, mint sok tengerparti üdüülöhelyen!

Gyere és próbáld ki ugyanezt Pásztón vagy Sopronban az új helyszíneken. Ígérjük fantasztikus lesz!

Helye: Pásztó, július 1–8.; illetve Sopron, július 8–15.

Részvételi díja (tájékoztató jelleg): 7000 Ft/fő/tábor

Célcsoport: fiatalok 16–35 évig

A program célja: globálmissziós célterületen olyan segítőtábort szervezni, amelynek keretén belül a résztvevők a helyi szervezetekkel együttműködve társadalmi-közösségi munkát végeznek, a helyi szükségleteknek megfelelően.

További részletek és információk: www.ifiinfo.hu

Kiscsoportos közösségek

ÍRTA: Chris Stanley

BIBLIASZÖVEG

„És mindennap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel.

Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.”

(ApCsel 2:46–47)

Háborúk idején a vallatásban jártas fegyőrök felfedezték, hogy a legbiztosabban úgy csikarhatják ki a vallomást a rabokból, ha elkülönítik őket. A magánzárka arra az alapvető támogató rendszerre mér csapást, amivel minden emberi lény rendelkezhet: a közösség erejére.

Hallottam egy történetet egy emberről, aki azt mondta a fiának, törjön össze egy köteg botot, ami egy farakás mellett feküdt. Később visszatért, hogy ellenőrizze a munkát, és ott találta kétségbeesett fiát, aki még mindig azzal kínlódott, hogy széttörje a térdén a pálcaköteget. Aztán a csűr falához támasztotta, és rálépett a köteg közepére, de a faágak még mindig ellenálltak. Végül elkeseledésében ugrálni kezdett a kötegen, és abban bízott, hogy na most talán eltörnek. Sebzett térdét simogatva, tehetetlenül nézett az apjára. Édesapja kioldozta a köteget, és egyenként törni kezdte az ágakat. Pár perc alatt az egész nyalábot felaprította.

Hasonlóképpen, a gyülekezet is erősebb, ha tagjait egy közös cél fűzi egybe. Dicsőítő énekeink teltebben és fényesebben szólnak, ha az egész közösség énekli azokat. Imáink és bizonyágtételeink erősítik Krisztus testét, amitől, ha mindenki magában akarna maradni, szintügy elesnénk. Egyedül sebezhetők vagyunk, és könnyen csüggedünk, de együtt – ha csak egy kiscsoportban is – hihetetlen erőnk van. Ugyanaz a dinamika, amitől erősek vagyunk, gazdagabbá teszi istentiszteletünket is. A reneszánsz költő, John Donne így fejezi ki az ember közösség

iránti igényét: „Senki sem külön sziget.”

A kiscsoportos közösségi élet és az egymással való összekapcsolódás a közösségben fontos tényező volt a reformáció folyamatában is. John Wesley az egyetemen szervezett kiscsoportos bibliatanulmányozó mozgalmat, amit egyesek „Szent Klub”-nak neveztek. Képzeljük el a jelenetet!

1738. május 20-án a testvérek néhány barátjukkal együtt egész éjjel fennmaradtak, és imádkoztak Charles-ért, aki nagyon beteg volt. Azért is könyörögtek, hogy Isten nyissa meg szívüket, hogy valódi hitük és üdvbizonyosságuk legyen. Másnap Charles hitre jutott, és először életében átadta magát Krisztusnak. (E. Michael és Sharon Rusten: *The One Year Book of Christian History*, 282. oldal).

John Wesley – néhány évvel később – hasonló módon adta át szívét Krisztusnak.

Ma szerte a világon mindenütt emberek gyűlnek össze kiscsoportokban, hogy imádkozzanak, Bibliát tanulmányozzanak, bátorítsák egymást, és hívó csoportként másoknak szolgáljanak. Figyeljük meg a következő pillanatfelvételt az újtestamentumi egyház életéből:

„Akiért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek. És foglalatosságok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támadá pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. Mindnyájan pedig, akik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége vala. És mindennap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel. Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig

minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel” (ApCsel 2:41–47).

Vajon hogy nézhetett ki akkor egy gyülekezet, és ehhez képest milyen a mi gyülekezetünk? Nem bölcs dolog elvárni, hogy ma is pontosan ez az újtestamentumi modell valósuljon meg. Van néhány szempont, ami azért összehasonlíthatatlan: vannak Bibliáink, nyomdánk, rengeteg médialehetőségünk,

***De tekintet nélkül arra,
milyen gyorsan növekszik
az egyház, vagy milyen
teológiai problémákkal
küzd, Isten országának
leghatékonyabb eszköze
továbbra is a hívők
kis csoportja lesz, amely
Krisztusért munkálkodik.***

amiknek akkor még híre-hamva nem volt. A világ nagy része – bár nem minden népcsoport – ismeri a keresztény üzenetet, ami az újtestamentumi korban csak egy kőszá hír volt. Az egyház akkor még csak egy maroknyi hívőből állt, ma viszont már más a helyzet. De tekintet nélkül arra, milyen gyorsan növekszik az egyház, vagy milyen teológiai problémákkal küzd, Isten országának leghatékonyabb eszköze továbbra is a hívők kis csoportja lesz, amely Krisztusért munkálkodik.

Valójában az újtestamentumi egyház házaknál összegyülekező kiscsoportokból állt. ApCsel 2:2 beszámolója szerint: „És lón nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltélt az egész házat, ahol ülnek vala.” A jelenetet ApCsel 5:42 folytatja, és ezt írja: „És mindennap a templom-

ban és házanként nem szűnnek vala meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.” És amint növekedett az egyház, nem építettek egyre nagyobb és nagyobb épületeket, hanem több kiscsoportban gyűltek össze a gyülekezeti tagok házaibanál (ApCsel 12:12). ApCsel 16:40-ben ezt olvassuk: „Kijövé pedig a tömlöcből, bemenének Lidiához; és mikor látták az atyafiakat, vígasztalák őket, és eltávozáának.” Pál így szól ApCsel 20:20 szerint: „Hogy semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos, hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan és házanként.”

A rómaiakhoz írt levelében is ezt írja Pál apostol: „És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az ő házaiban van.” Az újtestamentumi gyülekezet kiscsoportokból, házi gyülekezetekből állt! IKor 16:19 versének tanúsága szerint ezt írja Pál: „Köszöntenek titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az Úrban felette igen Akvila és Priscilla, a házuknál levő gyülekezettel egybe.” Végül a kolossébeli gyülekezethez e szavakat intézi: „Köszöntsétek az atyafiakat, kik Laodiceában vannak, és Nimfást és a gyülekezetet, mely az ő házaiban van.” Végeredményben tehát az egész keresztény közösség hívők kis csoportjaiból állt, akik együtt tartották istentiszteleteiket és együtt dolgoztak Krisztusért.

Megkérdezhetné valaki: vajon a kiscsoportokból álló közösség tudatos terv volt, vagy pedig csak a kezdeti állapot sajátossága? Krisztus terve volt az, hogy tanítványait kettésével kiküldve enyhítsen az emberek gondjain (Mt 9–10). Amikor visszatértek, Isten iránti szeretetük minden egyes történettel, amit a győzelmekről és Isten áldásairól elmondtak, erősebb lett. Krisztus egymásra bízta tanítványait, hogy hasznos munkatársai legyenek. Egyértelmű, hogy Krisztus felismerte Salamon bölcsességének igazságát: „Sokkal jobban van dolga a kettőnek, hogynem az egy-

nek". Az Apostolok Cselekedeteiben és az egész Újszövetségben világosan kitűnik, hogy a közösség nem csupán az evangéliumi üzenet mellékterméke, hanem az a közeg, amelyben a gyülekezetek valóban növekednek.

A közösség nem csak annyit jelent, hogy a testvéreinkkel jól érezzük magunkat, hanem ennél sokkal több! A keresztyén közösségben jobb emberré kell válnunk, nem csupán elűjtük az „unalmas” percek! A keresztyén közösség arra ösztönöz, hogy magasabb célokat tűzzünk ki a lelki növekedésben. A közösség, vagy „testvériség”, sokkal tartalmasabb képet fest gyülekezeti életünkről egy együtt töltött szombat délutánál. A testvériség magában foglalja a kölcsönös segítségnyújtást, a becsületességet, a bátorítást, a felelősségvállalást, az egységet, a céltudatosságot, az együttműködést és végül a növekedést. Figyeljük meg, mit mond Ellen White a kiscsoportos közösségi élet értékéről és munkájáról:

„Gyűljenek össze kis csoportok este vagy kora reggel a Biblia tanulmányozására. Tartsanak imaórát, hogy a Szentlélek megerősítse, megvilágosítsa, és megszentelje őket... Bizonyosságot kellene tenned arról, milyen szeretetteljes kapcsolatra jutottál munkatársaidal ezen értékes órákban, amikor Isten áldását kértétek! Mindenki mondja el egyszerű szavakkal bizonyágtételét...” (This Day With God, 11. oldal).

Elképzelni is nehéz, hogyan gondolhatják emberek azt, hogy egymagukban növekedhetnek lelkiileg. Sőt, bizonyos dolgok, amelyeket Isten megkíván gyermekeitől, csakis az együttes munka során valósulhatnak meg. A „közösség” témája pontosan olyan gyakran tárul elénk a Biblia lapjairól, mint Jézus Krisztus második eljövele vagy a feltámadás. A barátság ajándéka mélyen bennünk gyökerezik – szükségünk van arra, hogy együtt

legyünk egymással! Tény, hogy az „egymás” szó, és annak ragozott alakjai nagyon gyakran ismétlődik az Újszövetségben. Gondoljuk át, mi történne gyülekezeteinkben, ha komolyan vennénk az egymásra utaltság biblia elvét!

„Jó a só: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással” (Mk 9:50).

Egymással való kapcsolatunk közép- pontjában az az alapvető igazság áll, hogy a barátság Isten ajándéka és az Ő jellemének egyik vonása.

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13:34).

„Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek” (Róm 12:10).

„Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magotokat. Ne legyetek bölcsek önmagotok szerint” (Róm 12:16; új prot. ford.)

„Többé tehát ne ítélkezzünk egymás felett, hanem inkább azt tartsátok jónak, hogy testvéreteknek se okozzatok megütközést vagy elbotlást” (Róm 14:13; új prot. ford.).

„Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére” (Róm 15:7).

„Meg vagyok pedig győződve atyámfiái én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok minden jóság-

gal, betöltve minden ismerettel, képe-
sek lévén egymást is inteni” (Róm 15:14).

„Mert ti szabadságra hivatottok atyámfiái; csakhogy a szabadság ürrügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak” (Gal 5:13).

„Téljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben” (Ef 4:2).

„Viszont legyetek egymáshoz jó-
ságosak, irgalmasak, bocsátsatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban” (Ef 4:32; új prot. ford.).

Egymással való kapcsolatunk középpontjában az az alapvető igazság áll, hogy a barátság Isten ajándéka és az Ő jellemének egyik vonása. Jézus maga ezt mondja a barátságról:

„Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtottalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kérték az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek” (Jn 15:12–17).

Az öt éves gyermekektől gyakran halljuk a következő mondatokat: „Te leszel a legjobb barátom!” és „Nem vagy többé a barátom!” Persze tudhatjuk, hogy a gyermekek nem gondolják ezt komolyan, hiszen négy perccel az után, hogy a barátság lezárásával fenyegetőznek, szívükben egy csapásra újraéled a bajtársiasság, hiszen elfelejteneek haragudni egymásra. Az alku leg-

jobb tárgya azonban mégis a barátság, hiszen ez a legmagasabb ár azért, amit éppen abban a pillanatban akarnak. Ez érthető. És még azt hittük, a gyermekek ártatlanok!

A barátság fogalmát nem az Újtestamentum vezeti be. Isten barátjának nevezte Ábrahámot (2Krn 20:7). Az is világos, hogy Isten nem egy megszokott jelenés részeként jelent meg Mózesnek: „Az Úr pedig beszéle Mózesrel színről színré, amint szokott ember szólani barátjával” (2Móz 33:11). Az Ó- és az Újszövetség egyaránt az emberiség barátjaként mutatja be a világegyetem Istenét. Nem lehet megkerülni azt a tényt, hogy közösségre teremtettünk.

„Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fénylik mindazoknak, akik a házban vannak” (Mt 5:13–15).

Ebben a szakaszban a „ti” többes számú személyes névmás szerepel, ami arra utal: Ti (együtt) vagytok a föld savai! Ti (mint munkatársak) vagytok a világ világossága! Az nem kérdés, hogy mindnyájan egyéni kapcsolatot kell, hogy fenntartsunk Istennel, de Isten az egyént a másikért, a társáért teremtette. Együtt egymásért meg tudják tenni azt, amit egyedül nem. Tudom, veszélyes területre merészkedem, de kimondom: egymagunkban egyszerűen nem tudunk lelkileg növekedni! Az emberek jobban, alaposabban, bátrabban, bölcsebben és hatékonyabban tudnak dolgozni csoportban, mint egyedül! Legtöbbször úgy fejlődünk, ha kapcsolatban vagyunk olyanokkal, akiknek ugyanez a céljuk. Salamon, a bölcs király ezt figyelte meg: „Vással formálják a vasat, és egyik ember formálja a másikat” (Péld 27:17).

Átfutottam egy internetes webhelyet, amely azzal a céllal készült, hogy segítse a rákbetegeket. A weboldal címe: „The Shared Experience Cancer Support” [„Közzétett tapasztalatok – segítség rákbetegeknek”]. A weboldal különböző főcímei a következők: „Mit tesz velem a rák?” „Mit teszek én?” „Hogyan segítenek betegségemben mások tapasztalatai?” A rákbetegek napló-

(42. vers). Legyen szó akár a Krisztus utáni 1. századról, akár a 21. századról, a valódi keresztény közösség nem alakul ki csak úgy magától – meg kell dolgozni érte! A tanítványoknak oda kellett szánniuk magukat egymás szolgálatára, és így kell tenniük Krisztus mai követőinek is. A lelki életünk átalakulásához szükséges tapasztalatokat nem mindig gondviselészerűen

A tanítványoknak oda kellett szánniuk magukat egymás szolgálatára, és így kell tenniük Krisztus mai követőinek is.

részleteket, tanácsokat, gyógyítási lehetőségeket, vigasztaló szavakat írnak, módszereket osztanak meg egymással a traumák és veszteségek kezelésére, elmondják a kezelésekkal kapcsolatos tapasztalataikat. Mindezek olvasása közben, rájövünk, hogy itt egy egész közösség alakult ki olyan egyénekből, akik sosem látták egymást, de erre nincs is szükségük. A rák átvette felettük az irányítást, ez lett a középpont, a mindent betöltő valóság, amelyben mindnyájan élnek. A beszélgetésekbe bekapcsolódó résztvevőknek elég kimondaniuk egy-néhány szót, és valaki a világ valamely részén helyeslőleg bólint.

A rákbetegek különböznek egymástól, de olyan szálak kötik össze őket, amelyeket nem fognak elszakítani a különbségek. Az az újtestamentumi csoport, amely néhány perccel Jézus mennybemene-tele után összegyűlt, szintén nagyon különböző személyekből állt. Habár az új hívők más-más nyelven beszéltek, nem egyezett sem származásuk, sem anyagi helyzetük, sem vallásuk, ám olyan igazság fűzte őket össze, amit nem árnyékoltak be a különbségek.

Az Apostolok Cselekedetei 2. fejezetének leírása így szól: „És foglaltasok valának az apostolok tudományában és a közösségben”

szeressük meg. Az a helyzet, hogy leggyakrabban akkor jutunk hozzá ezekhez, amikor tudatosan akarunk növekedni. Az új hívőknek oda kellett szánniuk magukat a közösségre, az egyház jövője függött az ő közös tapasztalatuktól. Ugyanez igaz a mai hívőkre nézve is!

Ma egy négy főből álló kis csoport olvas egymás után a Bibliából egy kelet-zambiai mangófa alatt. A malajziai Penangban egy maroknyi leendő ápolónő imádkozik együtt segítségért és bátorításért. Londonban egy kis ifjúsági csoport jön össze azért, hogy módszereket találjanak ki nem hívő barátaik elérésére. Braziliában a fiatalok kettesével járnak helyről helyre, hogy megosszák az emberekkel az Istenről szóló igazságot. Ausztrália partvidékén, King's Cliffben hívők kis csoportja őszinte imában kéri Isten Lelkének kegyelmét, hogy készítse fel őket az istentisztelet levezetésére. A világ más vidékein a hívők ragaszkodnak az Isten Igéjében található reménységhez, habár életük már akkor is veszélyben forog, ha csak összegyűlnek imádkozni. A mozgalom, mely kiscsoportokban indult el, ugyanilyen keretek között halad és növekedik tovább. ■

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

Apostolok Cselekedetei 2. fejezet

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Szerinted mi a legfőbb célja a kiscsoportos biblia-tanulmányozásnak? Maga a Biblia tanulmányozása? A közös imádság tapasztalata? A beszélgetés és a közösség? A kihívás, hogy amit együtt felfedezünk, azt alkalmazzuk is? Neked melyik szempont jelenti a legtöbbet?

○ GONDOLKODJUNK!

Elmélkedj az alábbi kijelentésen, amit Ellen White a kiscsoportos közösségről tett!

„Gyűljenek össze kis csoportok este vagy kora reggel a Biblia tanulmányozására. Tartsanak imaórát, hogy a Szentlélek megerősítse, megvilágosítsa, és megszentelje őket... Bizonyosságot kellene tenned arról, milyen szeretetteljes kapcsolatra jutottál munkatársaidkal ezen értékes órákban, amikor Isten áldását kértétek! Mindenki mondja el egyszerű szavakkal bizonyosságtételét...” (*This Day With God*, 11. oldal).

Egy ilyen tapasztalat pozitívan hatna-e a helyi gyülekezet illetve a környéken lakók életére?

○ BESZÉLGESSÜNK!

A gyülekezetben mely kapcsolataid segítették jelentős mértékben lelki fejlődésedet? Nevez meg kettőt-hármat, és mondd el, miért gyakoroltak ezek az emberek olyan nagy hatást életedre!

Jellemezd gyülekezeted közösségét és a közösség dinamikáját! Mi az, amit helyeselsz, ugyanakkor milyen változtatásokat javasolnál?

Fel tudsz-e idézni olyan esetet, amikor nehéz volt őszintének lenni egy barátodhoz, de a növekedés, amit ezután tapasztaltál, megérte a kockázatot? A gyülekezeti tagok példát mutatnak-e abban, hogy lehet őszintének lenni sértődések nélkül is? Mi az alapvető az ilyen tapasztalatokban?

Neked mint barátnak melyek az erősségeid és melyek a gyenge pontjaid? Mit tehetnél azért, hogy jobb barát váljék belőled?

○ FELADAT

Idézd fel életed legjelentősebb eseményeit, és azt is, kikkel osztottad meg azokat! Imádkozz, és beszélgess Istennel arról, milyen nagy ajándékot adott neked barátaid személyében!

ÉS Napok (Ének és Sport Napok)

Az És Napok kifejezés mára – hála a debreceni szervezőknek – fogalommá vált. A salgótarjáni ificsapat is egy „fogalom”, így megvan a garancia arra, hogy ugyanolyan érzésekkel gondoljunk az És Napokra, mint eddig.

Sok új sportprogram és lehetőség is szerepet kap majd, és a színvonal reményeink szerint marad magas szintű. Áhítatok, sportversenyek, koncert és meglepetések színesítik a lehetőségeinket. A debreceniek is végre hátradőlve vesznek majd részt a kedvük szerint mindenben.

Gyertek ti is!

Ideje: november 1–4.

Résztvételi díja (tájékoztató jelleg): 10 000 HUF

Célcsoport: minden fiatal és barátai

Program célja: teret és időt biztosítani a fiataloknak Isten dicsőítésére, a rendszeres testmozgás megkedvelésére és gyakorlására. Nagyszerű lehetőség a fiatalok közötti ismeretségek kialakítására és elmélyítésére.

További részletek és információk: www.ifiinfo.hu

Az Istent dicsőítő szív Krisztus lakhelye

ÍRTA: Troy Fitzgerald

BIBLIASZÖVEG

„Uram, kegyelmes tetteidről
éneklek örökké, nemzedékről
nemzedékre hirdetem hűségedet.

Mert ezt mondom: Örökké
tart kegyelmed, hűséged szilárd,
akár az ég.”

(Zsolt 89:2-3; új prot. ford.)

A mikor két dolognak kell megtörténnie egyszerre. „Mind a két kezet kérem!” „Két kézzel fogjuk a kormányt!” – figyelmeztet a járművezető oktató. „Egyik kezével a kisbaba fejét tartsa, a másikkal pedig a testét, így biztonságos!” – vezeti be a gondos védő az újdonsült apukát a kisbaba tartásának rejtelseibe. Az úszómestereket és a vízi mentőket arra tanítják, hogy egyik karjukkal védjék a bajbajutottat, a másikkal pedig evezzenek a part vagy a mentőcsónak felé.

Ha a hívők egyik karjukkal Istenbe kapaszkodnak, a másikkal pedig megpróbálják elérni a világot, akkor Isten hatalma meg tudja menteni a haldokló világot.

Hallottam valahol egy példázatot egy bambuszerdőről, amely gyönyörűen zöldellt a hegytetőn. Az erdő gazdája eljött egy reggel, és így szólt: – Ha valóban nagy akarsz lenni, ki kell, hogy vágjalak.

Az erdő nagyon megdöbben ezen, ezt válaszolta: – Hogyan lehetnék nagy, ha kivágsz? Akkor csak egy halom farönk leszek a földön.

A gazda folytatta: – Most nagyon szép vagy, de ha hagyod, hogy kivágjalak, gyönyörűbb leszel, mint valaha.

Mivel bízott a gazda szavaiban, az erdő engedte, hogy kivágják.

A gazda azonban még nem fejezte be munkáját. Így folytatta: – Sokkal hasznosabb leszel, ha levághatom rólad a gallyakat és a leveleket is.

A bambuszerdő ezt sem hagyta annyiban: – De akkor semmi sem marad belőlem! Biztosan nincs más megoldás?

A gazda megrázta a fejét, és azt felelte: – Engedd, hogy levágjam az ágakat és a gallyakat, és értéked olyan nagy lesz, hogy azt el sem tudod képzelni.

A bambuszerdő beleegyezett, és a levelek az ágakkal együtt lekerültek a hatalmas törzsekről. A gazda újabb kéréssel hozakodott elő: – Nos, ha valóban olyan szépséges szeretnél lenni, amilyenek én akarok látni, akkor engedd meg, hogy kettévágjam a törzseidet.

A bambuszerdő nem értette. – Először kivágsz, aztán megfosztasz engem mindentől, ami szép és élő. Azzal, hogy kettéhasítasz, teljesen ki akarsz pusztítani? Hogy teheted ezt velem? – és sírva fakadt.

A gazda szelíd hangon tett ígéretet: – Tudod, hogy én neveltelek fel téged és szerettelek egész életedben. Megígérem, hogy szépséged páratlan lesz, ha engeded, hogy kettévágjalak. Az erdő beleegyezett, hogy törzseit kettéhasítsák.

Ezután ott, a levelek, ágak és kettévágott fatörzsek halmazában az erdő gazdája kezdte összeilleszteni a fatörzseket, hogy egy csatornát építsen, amely levezeti a hegytetőn naponta hulló esővizet a hegy lábánál elterülő aszályos földekre. Az eső ömlött a hegy tetején, és a bambuszerdő érezte, amint a hűs vízár lezúdul fatörzsein a hegy lábához. Szinte hallotta, hogy a sivatag hálás köszönét kiáltja neki a víztől.

A kopár földeken hamarosan fű sarjadt, fák és különböző növények nevedtek. Az állatok lejöttek a hegytetőről, hogy a pusztában lakjanak. A gazdának igaza volt. A bambuszerdő segítségével páratlan szépségű táj alakult ki az egész vidéken, nem csak a hegytetőn.

Isten arra hívott el minden benne hívót, hogy vigyék el az ínségben lévő világnak az Ő kegyelmét és Igéjének igazságát. A te gyülekeztednek van terve arra, hogy segítsen az egyedülálló anyának, aki három gyermekét próbálja eltartani? Ha egyik kezetekkel szorosan is-

tenbe kapaszkodtok, a másikkal pedig segítetek Neki, akkor önzetlen szolgálatotok páratlan szépségű gyümölcsöt fog teremni.

Hiszitek, hogy annak az Istennek, aki megteremtett és megváltott bennünket, és megígérte, hogy újjáteremti a földet dicsőségben, van mondanivalója a ma emberének is, aki tanácstalanul keresi a helyét?

***Ha egyik kezetekkel
szorosan Istenbe
kapaszkodtok, a másikkal
pedig segítetek Neki, akkor
önzetlen szolgálatotok
páratlan szépségű gyümölcsöt fog teremni.***

Van-e bizonyágtételek? Hogyan juthatna el Isten Igéjének drága üzenete az igazságra éhes világhoz csatorna nélkül, amely eljuttatja azt hozzátok? Készen vagytok-e arra, hogy ilyen csatornaként szolgáltok?

A ti bizonyágtételek a leghatalmasabb eszköz arra, hogy az evangélium eljusson másokhoz. Valakinek lehet ilyen vagy hasonló kifogása: „Az én megtérési történetemben nincs semmi lebilincselő” vagy „Nem hiszem, hogy az én Istennel való kapcsolatomról tudnék bármi olyat mondani, ami segíthet valakinek”. János, a szeretett tanítvány ezt írja: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen. És ez az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek, hogy az Isten világhossz és nincsen ő benne semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk;

hazudunk és nem az igazságot cselekedszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1:1-5).

Sok megszívlelendő igazságot fedezhetünk fel János kijelentésében. Először is azt, hogy a legfontosabb üzenet, amit megoszthatunk másokkal, az, amit mi magunk személyesen megtapasztaltunk Isten Igéjével kapcsolatban és mindennapi életünk során. A dolgok, amelyeket láttunk, hallottunk, és amit kezünkkel érintettünk, pontosan azt az üzenetet foglalják magukban, amit a világnak látnia és hallania kell. Másodszor: ezeket nem elég látni, hallani vagy kezünkkel érinteni, hanem hirdetniük is kell, ahogy János mondja: „hirdetjük néktek...”

Istentiszteletünknek az is része, hogy hirdetjük a világnak az Ő dicsőségét. Az angyalok, akik a mennyi tróntermében énekelnek (Jel 4-5), maguk is Isten dicsőségének tanúi, és nem szűnnek meg az Ő magasztos voltáról és kegyelméről énekelni.

Amikor Jézus utoljára belépett Jeruzsálembe, az emberek oly hangosan dicsőítették Őt, hogy a farizeusok megpróbálták lecsendesíteni a lármát. Jézus azonban ezt mondta az Ő őszintén imádoókról: „*Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani*” (Lk 19:40). Van egy dal, amit ez az igevershetett: „Nem a kövek fognak kiáltani helyettem, amíg tart életem, róla tanúskodom.”

A mennyi Ura számít rád, hogy te is bizonyágot teszel róla.

Vajon tanú vagy-e valóban, csak azért, mert láttál vagy hallottál valamit? Nem! Szavahihető tanú csak akkor leszel, ha hajlandó vagy tanúskodni is arról, amit láttál és hallottál. Milyen csodálatos istentiszteleti alkalom vár rád ma, amikor látod és hallod Isten tetteit! Milyen hihetetlen lehetőség: átnyújtani

Istennek a legdicsőösebb éneket pusztán azzal, hogy egyszerűen megosztod valakivel Isten jóságát! Nincs lelkesítőbb és igazsággal teltebb pillanat, mint amikor egy hívő bizonyosságot tesz valakinek Isten jóságáról. Figyeljük meg, micsoda tűz ég Dávid szívében és zsoltárában:

„Az Úrnak kegyelmességét hadd énekeljem örökké! Nemzetségről nemzetségre hirdetem a te hűséges voltodat az én számmal! Mert azt mondom: Örökké megáll a te kegyelmességed, és megerősíted a te hűséges voltodat az egekben” (Zsolt 89:1-2)!

Miközben az e heti üzeneteken elméledsz, gondold arra, hogy bármilyenek is a körülményeid, mindig van miért hálát adni Istennek. Mindegy, milyen nehéz helyzetben vagy, a hithősök bizonyítják, hogy a gondok láncolatát meg lehet törni az Istent dicsőítő hangokkal.

John Bunyan *A zárándok útja* című könyvében olvassuk, hogy a két barátot, Keresztyént és Reményteljest tömlöcbe veti az óriás a Kétkedésvárban. „A foglyok szombaton éjfél tájban imádkozni kezdtek, és hajnalhasadásig fohászkodtak”. Egyszerre csak – valamikor áhítatuk során – Keresztyén felfedezte, hogy nála van az „Ígéret” nevű kulcs, aminek segítségével „Kétkedésvárban minden zár megnyílik!” Nemsokára kiszabadultak börtönükből, és tovább haladhattak a Királyi Országúton.

Az ígéret, amely az áhítat órájában támad a szívben, minden hívő számára elérhető ma is. Bár az állna istentiszteleted középpontjában, hogy kicsoda Isten és mit tett Ő érted! Légy tudatában az Ő jelenlétének, hogy tisztelettel és őszinte odaadással válaszolhass Nekik!

Bár istentiszteleted olyan szívből jönne, amely telve van nem csak az Isten iránti szeretettel, de a mások iránti mélységes törődéssel is! Engedd, hogy Isten iránti szereteted legyőzze büszkeségedet és elérjen a zsebedig is. Igen, két dolog

van, amire mi, emberek, mindennél jobban vigyázunk: a rólunk alkotott képre és a pénzünkre. Jézusnak mindkettővel kapcsolatban van néhány erőteljes szava. Az Isten iránti tisztelet hatoljon sokkal mélyebbre szívedben egy éneknél vagy egy szombaton felolvasott történetnél. Istentiszteleted tükrözze vissza azt az igazságot, hogy minden az Övé: a szíved, a kezed munkája és az áldások, amelyeket naponta elnyersz.

Mi van az elveszett lelkekkel? Dicsőítő énekeink vagy Istenhez küldött imáink ízetlenné válnak,

és megszentelő igazságot nem tudja szívében bezárva tartani” (STC, 78. oldal).

Kövessük tehát Tanítómesterünk módszereit, aki tudja, hogy „*jobb dolga van kettőnek, mint egynek*”, és hogy azok, akik együtt dolgoznak az evangélium ügyéért, érezni fogják szívükben a Szentlélek jelenlétét. Emlékezzünk szavaira: „*Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben*...”. Ezért írja a Zsidókhoz írt levél szerzője: „*Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó*

El tudsz képzelni boldogabb istentiszteletet annál, mint amikor bemutathatod Istennek egy barátodat, szomszédodat vagy munkatársadat a keresztségben, vagy amikor újra átadja magát az Úrnak?

ha nem törekszünk buzgón arra, hogy elvigyük a kegyelmi üzenetet azoknak, akik meghallgatnák. Egyesek nagyon messze sodródtak, és valódi segítségre van szükségük ahhoz, hogy visszatáljanak Istenhez. Mások ott vannak a közvetlen közelünkben, csak arra várnak, hogy felfedezzük és értékeljük őket. Vannak olyanok is, akik oda fognak jönni hozzánk, mert tudják, hogy szükségük van arra, amit adni tudunk.

Mit fogsz tenni, testvérem? El tudsz képzelni boldogabb istentiszteletet annál, mint amikor bemutathatod Istennek egy barátodat, szomszédodat vagy munkatársadat a keresztségben, vagy amikor újra átadja magát az Úrnak? Jézus azt mondja: „Nincs nagyobb öröm a mennyben annál, mint amikor egy bűnös megtér.” Továbbá gondold át, amit Ellen White mond azok szívére, akik megtalálják Krisztust: „Amint valaki Krisztushoz jön, szívében megszületik a vágy, hogy másokkal is tudassa, milyen drága barátokra lelt Jézusban; a megmentő

cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetiünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annyival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap” (Zsid 10:24–25). A kiscsoportos közösségi élet növekedésre és olyan tettekre fog buzdítani, amit sosem tapasztalnánk meg, ha saját magunkra lennénk utalva. 1722-ben a morva testvérek egy csoportja keresett menedéket Zinzendorf gróf birtokán. Azért jöttek, hogy biztonságban legyenek, növekedhessenek a hitben és nyugodtan tanulhassanak. Mivel ilyen buzgón éheztek Isten igazságát, számuk egyre gyarapodott. Amikor már több száz tagjuk volt, vitatkozni kezdtek az istentiszteleti rend részletein és más hiteli témákon, ami odáig fajult, hogy közösségükben megosztás keletkezett, a helyzet szakadással fenyegetett. Zinzendorf gróf azt a megoldást választotta, hogy a közösséget felosztotta két-három fős csoportokra, hogy együtt imádkozzanak és tanulmányozzák az Igét. Kis idő elteltével a csoport-

tokat nagyon lelkesítette a barátság és az együttes munka érzése, és jelentős változás következett be imáikban és énekeikben is. Olyannyira átalakultak, hogy később mint „saját pünkösdjükről” emlékeztek meg erről az esetről.

Ugyanez érvényes a mai fiatalokra is szerte a világon. Jöjjetek össze imádkozni! Gyűjjetek össze dolgozni, tartsatok együtt istentiszteletet, bátorítsátok egymást, oszszátok meg egymással Isten kegyelmét, amelyet rátok árasztott! Ugyanaz a Szentlélek, aki pünkösdkor jelen volt, megígéri, hogy veletek lesz, amikor összegyűltök az Ő nevében.

Az istentisztelet formái változtak az évszázadok során. A kezdet kezdetén egy oltárnál került sor az istentiszteletre (1Móz 8:20). Izrael népe életében a kivonulás után a szent sátorban jelent meg Isten dicsősége (2Móz 25:8-9). Később a dicsőséges templomban visszhangzott a dicsőítés kizárólag a Mindenható Isten, Jahve tiszteletére

(2Krón 1:18). Krisztus korában a zsinagógákban tartott istentiszteletekre jártak azok, akik nem tudtak rendszeresen felmenni a templomba (Lk 4:16). Az evangélium terjedésével az emberek házaknál és rejtékhelyeken jöttek össze az Urat dicsérni (Róm 16:5). Aztán építettünk katedrálisokat és gyülekezeti épületeket, és azokat neveztük az

imádság helyének. És ez igaz is, valóban az – feltéve, ha hívők is betérnek oda. A templom, amely átélt viharos évszázadokat és ma is létezik – az a templom, amelyért Krisztus saját vérét adta. Minden Isten kegyelmétől újjászületett lélek az istentisztelet helye. Az Istent dicsőítő szív: Krisztus lakhelye. Hát nem lelkesítő tény! ■

Rendeld meg 2007-re!

Rendeld meg magadnak, barátodnak vagy barátnődnek! Esetleg kérj ingyenes bemutatkozó számot ISMERŐSEID SZÁMÁRA!

Példányonként: 400 Ft
Egy évre: 1600 Ft

A SZERKESZTŐSÉG CÍME:
FiatalOK 4029 Debrecen
Fazekas Mihály u. 7.
Tel./Fax: (52)502-191
E-mail: info@fiatalokmagazin.hu
rendeles@fiatalokmagazin.hu

Keresd a www.fiatallmagazin.hu oldalt!

A GYAKORLATBAN

○ OLVASSUK EL!

Zsoltár 89:2-3

○ ÁSSUNK MÉLYEBBRE!

Jól ismert az a gondolat, hogy másokkal végzett munkánk nem lehet eredményes az Istennel való kapcsolat nélkül. Ugyanígy az Istennel való kapcsolatunkra is hatással van, ha együtt dolgozunk az emberekkel. Hogyan kapaszkodhatsz egyik kezeddal szorosan Istenbe, ugyanakkor szoríthatod azokat az embereket is, akiket szeretnél elérni Isten számára?

○ GONDOLKODJUNK!

Mennyire igaz rád nézve a következő idézet: „Amint valaki Krisztushoz jön, szívében megszületik a vágy, hogy másokkal is tudassa, milyen drága barátira lelt Jézusban; a megmentő és meg-

szentelő igazságot nem tudja szívében bezárva tartani.” (STC, 78. oldal).

○ BESZÉLGESSÜNK!

Ha végiggondolod az e heti anyagot, mely gondolata volt rád legnagyobb hatással?

Az istentisztelettel kapcsolatban mely területen kellene változnod, vagy fejlődnöd?

Az istentiszteletnek mely oldalára kellene több időt és energiát áldoznia gyülekezetednek? Miért?

Te hogyan tudnád befolyásolni az istentisztelet élményét a gyülekezetekben? Olvasd el 1Tim 4:12 versét!

○ FELADAT

Ma, amikor távozol a gyülekezetből vagy az összejövetelről, tégy fogadást Istennek, hogy Lélekben és igazságban fogod Őt imádni az elkövetkező héten! Gondolj ki egy jó módszert, amelynek segítségével emlékeztetheted magad erre a fogadásodra!